

NELL COBAR

Cum se întâmplă în unele locuri

Luni dimineața, în jurul aceleiași probleme...

urzica

1963

11
Iunie
1948

Desen de A. POCH

Cu prilejul celei de a XV-a aniversării a naționalizării industriei.

— LA MAI MARE!

CRONOFAGUL

Pe birou mă așteaptă un teanc de articole și anunțul unei conferințe. La orele două trebuie să predau conferința în trei exemplare. Dar nu despre asta vreau să vă vorbesc aici...

Iată, ușa se deschide și o arătare planturoasă se îndreaptă agresiv spre mine. Instinctiv caut să mă adăpostesc.

— Ce faci, bă, caracatiță?

Privesc înapoi peste umeri să observ cui i se adresează. Sînt singur. Deci, eu sînt caracatița. Da, hotărît, căci un pumn zdravăn și entuziasmi îmi amorțește umărul.

— Poftiți un scaun... Vă rog...

— Știi că ești bine, te pomenești că nici nu mă mai cunoști... Ce mă iei cu „pofțiți” pe mine... Ridică pumnul din nou.

— Se poate!... Parcă, da, îmi amintesc figura dumneavoastră...

Mă întreb îngrijorat cine o fi oare?

— Hai, broscuile, vino să te pup... Hei, te-am persecutat odată... „Broscoiul”, adică eu, nu mai am timp suficient să protestez. Ventuzele lipicioase ale buzelor le simt pe frunte. Este nebărbierit. Mă sărută din nou. Tot nebărbierit.

— Ți-am fost profesor... Sînt ani de-atunci...

Încep să fac catalogul în minte, revăzîndu-i pe toți profesorii mei (am frecventat patru licee...) Imposibil să-l descopăr!

— Vezi că nu mă recunoști? Îmi oferă o clipire de ochi cu un bogat conținut filozofic. Continuă: Să respir puțin...

Își scoate pantoful. Răsufle ușurat și fericit în fotoliu:

— Mă, pușlama, te-ai schimbat. Toate se schimbă.

(oftat nealterat, meditativ, cu sub-

linieri filozofice din sprîncene). Arăți mizerabil!...

— A, mulțumesc, dar... (Aici intră dactilografa).

Se învioră ca prin farmec:

— Stai bine, avem și secretară!... Cu păr platinat și ochi negri... Nu e rău!

Dactilografa a roșit.

Încurajat de succes, mi se adresează mie:

— Avem și secretară, bravo... M-am roșit și eu.

Era și-o femeie de față. Îmi vine să-l dau afară. Dar, în definitiv, cine o fi oare? Îndrăznesc:

— Da, abia acum îmi amintesc... Sînteți!...

Aici aștept completarea. Nu întirzie:

— Exact. Prietenul lui Costică, de pe Rahova...

Acum mă gîndesc: cine o fi Costică?

— Noi vă spuneam la școală... Încerc un nou plan.

— „Popa Bix”... Așa, mucosule!... Vino să te sărut...

Mă sărută. Strănută. Voi lua și-un guturai, el, în schimb, îmi ia pachetul cu țigări de pe birou. Se servește. Fumează.

— Ce zici de Costică?

Mă prefac surprins. Mă prinde de un nasture și-mi dezvăluie cu lux de amănunte divorțul lui Costică de Veturia. Gata! S-a terminat cu nasturele.

— Poți să deschizi și geamul!

Deschid fereastra. Grozav l-aș arunca afară. Articolele așteaptă. Conferința idem. Îl măsoar cu bucurie antropofagă. Privesc ceasul și anunț cu înțelesuri:

— E ora zece și un sfert...

Urmăresc aluzia pe chipul său.

— Mersi. Bine că mi-ai adus

aminte. Aveam de dat un telefon!... Uite și telefonul pe birou!

Unde-o fi lucrînd oare pisălogul ăsta? Vrea să mă oblige să vorbesc cu „tanti Aglaia”. Refuz. E ora 11 și opt minute.

— Bine că ai telefon! Cînd trec prin Capitală voi telefona de la tine...

Își aprinde o nouă țigară din pachetul meu și îmi răvășește manuscrisele. Aranjează nepăsător anunțul „Nu ne țineți de vorbă!”

Un tinăr intră sfios cu un plic în mînă. Desigur, vreun debutant.

— Ce vrei? îl întreabă autoritar „Popa Bix”, instalat comod în fotoliul meu.

Privesc năuc. Tupeul lui mi-a paralizat orice împotrivire.

— Am venit... cu ceva pentru publicat...

— Hm!... Hm!... Dă încoala!... Dar de cameră mobilată n-ai nevoie? Apă, lumină, calorifer...

— Eu stau la cămin...

— Și crezi că e mai bine decît la Aglaia? Îți dă și pensiuine completă... Să-ți spună dumnealui. (Aici mă arată pe mine).

Tinărul îndrăzni:

— Știți, eu am venit cu poezia...

— A, asta-i poezie?... Se uită la plicul din mîna sa. De ce nu te gîndești la ceva mai serios în viață?

Nu mai puteam suporta. Am intervenit.

— Popa Bix...

— Tu să taci, mînzule! Lasă-l pe mine...

Tinărul, profitînd de situație, o zbughi pe ușă, în timp ce Popa Bix constată cu amărăciune:

— La noi, la Călărași, nu s-ar fi pomenit așa ceva!

Eu n-am făcut nici o clasă la Călărași, deci, „Popa Bix” nu

mi-a fost nici o clipă profesor. Sar nervos, în sfîrșit, era și timpul:

— Domnule, să fii bun...

Mă calmează:

— Ei, nu te enerva așa, omule! Pentru nimica toată... Lasă-l să scrie poezie atunci... Lasă-l să stea la cămin... Nu te știam atît de sensibil... Atît de incendiar!...

E ora 12. Am pierdut orice răbdare, orice control.

— Fii bun, te rog...

— Nu te grăbi, iubitu! Am să-ți spun ceva important...

Acum desigur urma după vechiul tipic să-mi ceară bani cu împrumut...

— Să-ți spun pentru ce-am venit la tine...

— A, era și timpul de-altfel!...

— Vreau să apară la gazeta ta, un mic anunț, vreau să fac schimbul cu stupii... Știi din ce cauză?

— Nu știu. Dar la noi nu apar asemenea anunțuri... Sîntem revistă!...

— Și nu poți să faci asta pentru mine? Am venit de la Călărași... Încep să mă lămuresc. Drept că m-am luminat mult prea tîrziu.

E aproape unu și articolele, plus conferința...

— Așa-i, că nu poți să mă refuzi, broscuile?

Răspund cu deplină satisfacție:

— În primul rînd ziarul de care vorbești nu mai este de mult aici... Aici e revista noastră... Noi ne-am mutat...

— Cum, nu ești dumneata Zamfir Dinu? Elevul meu?

— Exact: nu sînt nici Zamfir, nici Dinu, nici „broscoiul”, și nici nu ți-am fost elev...

— Ce coincidență! Și mie mi-a spus Stratulat, de gimnastică, acum pensionar, că aici se află un fost elev al nostru de-acum 20 de ani

M. SEVASTOS

La luptă!

*Acei ce n-au o pine și sîngeră pe drum
Și nu găsesc un suflet de chinuri să-i întrebe.
La noi veniți cu toții! Pe voi vă chem acum,
Oșteni pierduți de veacuri în umilita plebe!*

*Din groapă să tresară, înfiorați, strămoșii;
Să tremure urmașii în vremile ce vin
La freamătul mulțimii. Și faldurile roșii
Să lege rani deschise ce gilgite de chin.*

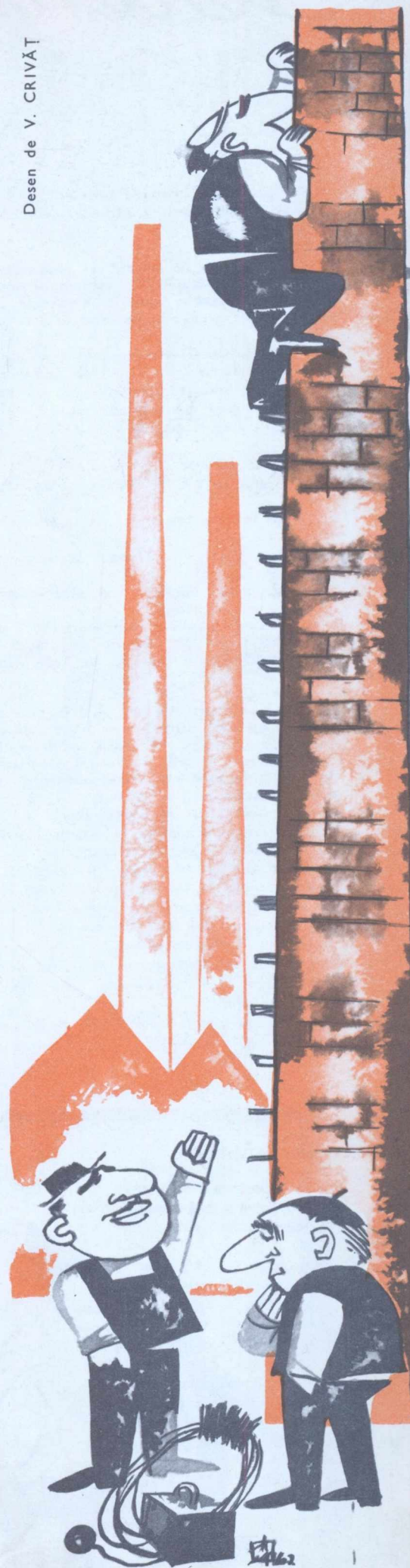
*Să se ridice-n slavă pavajul de asfalt,
Cu ură rupt de mîna mulțimii răsculate,
Și-n colb să se fărîme coloana de bazalt
Ce sprijină trufia și luxul din palate.*

1912

M. SEVASTOS, văzut de HARITON

În curînd va apărea în „Editura pentru literatură” volumul lui M. SEVASTOS „Cronici rimate”, din care publicăm alăturatele versuri.

Desen de V. CRIVĂȚ

De ziua copilului

*Dilema tatălui să știi că-i grea:
Să-i cumperi costum sau jucărie?
Costum, indică vajnica soție,
Dar jucărie puștiu-ar prefera...*

*Cînd te întorci acasă cu amindouă
O să slrnesti proteste și regrete:
Copilul: — Mică-i zucăria nouă!
Ea: Decît asta-i luai mai bine ghete.*

*Și totuși, cînd îl știi pe mititel
C-asteaptă cu năsuc turtit de-un geam
Ce poartă mici amprente-n filigran,
Pachetul și cu tine prins de el*

*Alergi îndrăgostit ca orice tată
De nodu-acesta ce-n miniatură
Te-a copiat în orice trăsătură
Și-i dăruie jucăria așteptată.*

*Ca orice dragoste, îngrijorată,
Făcînd din jucării filozofie,
Îți va părea, plin de melancolie,
Iubirea puștiului... interesată.*

*Și te vei îndoi de el un pic,
De cîrnu-acesta, centrul lumii tale,
Ce-ntinde degetușe de petale
Și e despotic cît e el de mic...*

*Trecînd apoi la personificare
Și căutînd echivalențe-n stil
Treptat în mîntea ta îți va apare
Ingratitudinea, ca un copil...*

*Cuprins de reaua indoiei plasă
Cu caracter acrit de profesor
Și catalogu-n mîna, către clasă,
Așa gîndeam trecînd pe coridor.*

*Și cu rutina mea de pedagog
Mă pregăteam să intru-n obicei,
S-ascult cam acru ce-o să spună ei
Și să notez elevii-n catalog.*

*Dar vezi că astăzi nu-i deloc la fel,
În fața mea e o privire-albastră,
O pungă mare și un prichindel:
Luați... o bomboană... azi e ziua noastră...*

*Ingratitudinea copil?... Idei
Se contrazic ciocnindu-se-n tumult,
Eu i-am uitat... uitat complet... iar ei...
Ce să le dau?*

Mă scol:

— Azi nu v-ascult!

CONSTANTIN OTTESCU

de NICOLAE TĂUTU

Respir ușurat. El se irită peste măsură:

— Ei, asta-i bună... Și de asta r-ai ținut atît de vorbă?

— Eu?

— Da. Trebuia din capul locului să spui că v-ați mutat în locul iarului!

— Trebuia să citești dumneata a intrare... Sau cel puțin să fi întrebat portarul.

Zîmbește:

— Nu! Că am venit pînă afară u Stratulat! Hai să ți-l prezint i pe profesor, că tot ne-am cunos- ut acum! El așteaptă afară... l un tip distins... A fost de gimnas- ică...

— Nu-i nevoie să vă deranjați... ăsați pe altă dată...

Am rămas singur. Timplele îmi rd.

Poc! Ușa se deschide. M-am inut de birou să nu alunec, să u mă prăbușesc. E Popa Bix, nsoțit de un bătrînel mic și elas- ic. Probabil Stratulat „de gim- astică”.

— Am venit să-ți spun că ai reptate! Am văzut și noi firma fară... Ești om de caracter!...

În timp ce eu mă gîndesc cu cit r-ar pedepsi Codul Penal, dacă... l se apropie să mă îmbrățișeze.

— Vă rog... Fără duiosii...

— Să lăsăm formalitățile, dragă.

mi spus că sînteți revistă? Excelent!

Eu am un studiu. De pe timpul profesoratului. Tinerete, ce să-i aci?!... Poate-i găsești un colți- or... E un studiu practic și eficient:

Cum să ne împărțim timpul într-o i?... Cred că în numărul viitor l vom citi... În opt numere apare ntegral... Dar pînă atunci, fii n și răsfoiește-l puțin... Măcar ma sută de pagini!... Să-ți m părerea!... Să nu spui că pierdut timpul cu noi!

— Pariez că pînă ajunge sus nici nu observă că și-a uitat trusa cu unelte jos!...

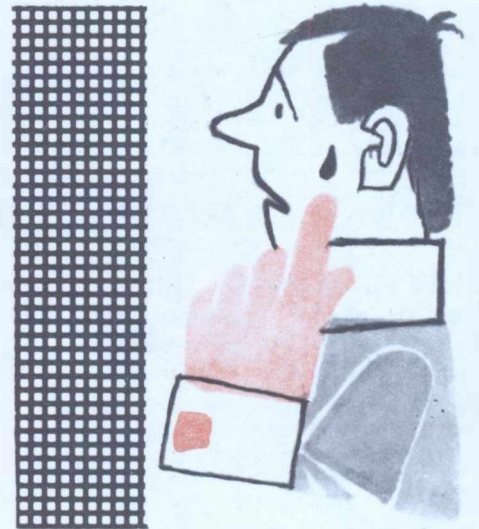
Serenada

SADI RUDEANU

TRANSEFERULUI

— Vă salut, tovarășe director!
— O, tânărul nostru inginer! Noroc! Ia loc! Stai!
— Mulțumesc!...
— Ei, ce vint te aduce? Ai vreo nevoie, spune! Ești cel mai tânăr inginer al nostru și vrem să-ți creăm condiții! Mi se pare, azi se împlinesc zece zile de când ești la noi, nu?
— Da, tovarășe director! O lună de la absolventă și zece zile de când sînt în fabrică!
— Multe înainte! Dar de ce nu stai?
— Păi... n-aș vrea să mai stau...
— Dar n-ai stat deloc! Așază-te pe scaun...
— Nu-mi priește...
— Atunci ia loc în fotoliu... Stai unde vrei...
— Îmi trebuie transfer... ca să stau unde vreau...
— Cum, frate, îți trebuie transfer din scaun în fotoliu?
— Nu... Din fabrică... în altă parte...
— Ce, vrei să pleci?
— Vreau să muncesc acolo unde pot fi mai folositor! Unde pot da eu maximum de randament! Nu în fabrică, în hală, lângă mașini...
— Serios?
— Da! La institut, toți anii în care am învățat am luat numai note mari! De ce? Amfiteatrul, vorba aia, lună, în laborator liniște, curat, frumos... Aveam condiții... Or, aici în fabrică eu nu mai pot da randamentul maxim...
— Și unde crezi că-l poți da?
— În vreun minister, în vreun institut de proiectări... se găsește...
— Dar aici ce te supără?
— Ia priviți la mâinile mele! Acum zece zile erau albe, imaculate, pielea fină, fără riduri. Acum, de când lucrez în fabrică, nu-mi mai recunosc propriile mele mâini! Într-un an, mă distrug din punct de vedere dermatologic! Nu e fabrica asta pentru epiderma mea!
— Păi, așa e în fabrică, frate. Nu-ți pare bine că te afli în inima producției?

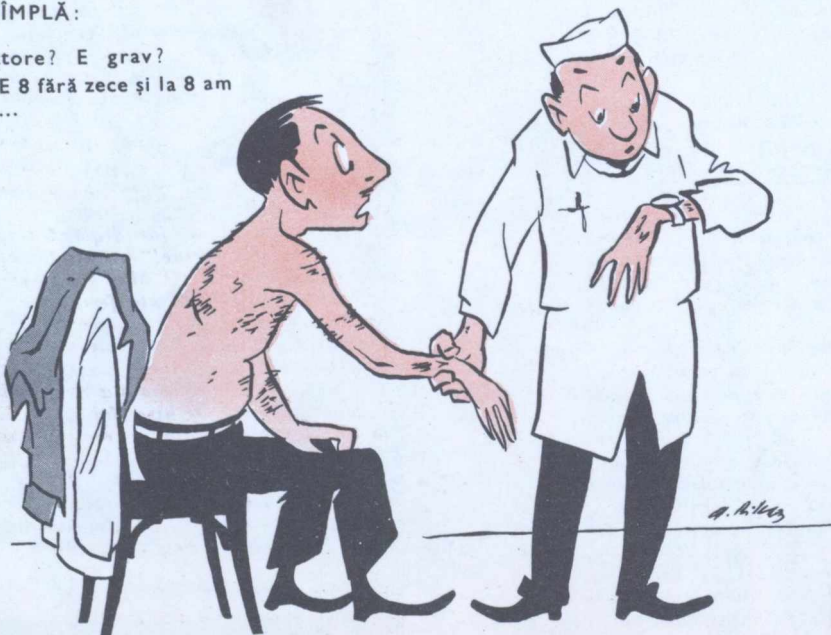
— Ba da! Sînt fericit! Aud cum bate inima fabricii, cum palpită inimile mașinilor, cum duduie inima motoarelor, dar... la inima mea nu vă gîndiți, tovarășe director?
— Ce, suferi de inimă?
— Nu, nu sufăr! Mai bine zis nu sufăr la propriu! Dar la figurat!! Ah, ce-ați făcut din inima mea! Mi-a rămas inima la laborator, la halatul alb, la creion, la planșă, la profesor. Vii curat, lucrezi liniștit, pleci curat! Nu! Cu inima frîntă nu pot da maximum de randament.
— Mai încearcă!...
— Cum să încerc? Ieri mi-a sărit un strop de ulei pe obraz! Ulei de mașină! Priviți aici, se mai cunoaște?
— Aici, unde ai cicatricea?
— Nu, asta o am de la vîrsta de un an. Am căzut din cărucior! Dincoace!
— Dincoace n-ai nimic!
— Și dacă aveam? Dacă stropul de ulei îmi lăsa urme, ce mă făceam?
— Era ulei fierbinte?
— Nu, era rece!
— Păi nu-i pericol...
— Și dacă era fierbinte? Și apoi, de asta am învățat eu șase ani, ca să-mi sară stropi de ulei pe față? Nu, tovarășe director: omul potrivit la locul potrivit!
— Pentru un inginer, nu există loc mai potrivit decît în producție!
— Depinde ce producție! Ce om! Ce loc! Ce potrivit! Nu așa cum s-a procedat cu mine! Mecanic!
— Nu cred!
— Ba da! Sînt la serviciul mecanic-șef! Și nici măcar nu-s șef!
— Deci dacă se proceda mecanic... șef, nu mai era mecanic?
— N-am nevoie nici de mecanic-șef! Eu nu-s carierist! Decît mecanic-șef în fabrică, mai bine am trei șefi la minister! Ca să dau randament!
— Mă miră de dumneata! Om tânăr!
— Păi, tocmai de aia! Dumneavoastră aveți datoria să încurajați tineretul, să-l apărați de riduri, de stropi de ulei, de unsoare! Priviți manșeta de la pantalonii mei!

— Unde?
— Aici!... Nu vedeți nimic?
— Nimic!...
— Priviți mai atent!
— Aha! Un punct negru!
— Da! Știți ce-i acolo? Unsoare! De asta am învățat eu șase ani? Ca să umblu cu unsoare pe manșete?
— Iese cu benzină...
— De ce să iasă, dacă se poate aranja să nu intre? Dumneavoastră aveți interes să creșteți un tineret curat, sau vă e tot una dacă tineretul iese pătat?
— Dacă-i numai pe manșetă, n-are nimic!
— Cum n-are nimic? Sînteți lipsit de răspundere, tovarășe director! În loc să luptați pentru un tineret care...
— ... să lucreze la un institut de proiectări...
— ... sau la un minister...
— ... sau la un sfat popular...
— ... sau oriunde o fi numai să aibă condiții maxime de birou, dv. vă opuneți! Și vă opuneți pe pielea mea! Și pe obrazul meu! Și pe manșetele mele!
— Lasă că te obișnuiești!
— Imposibil! Fac astenie!
— De la ce?
— De la zgomot! Nu pot să suport zgomotul mașinilor din fabrică!
— Mie, să-ți spun drept, zgomotul ăsta mi se pare un cîntec! Fiindcă știu că, deși nu-i muzică ușoară, dv. vă opuneți!
— Știu! Sînt de acord! Dar nu-s eu de vină! Nervii! Și mie îmi place cîntecul mașinilor din fabrică, dar ador cîntecul mașinilor de scris!
— Mașinile de scris, nu te supără, nu-ți fac astenie?
— Nici gînd!
— Numai astea din fabrică?
— Absolut! Sînt în stare să aud și un cor de o sută de mașini de scris, cu una solistă care să-mi bată mie transferul! Serenada transferului! Ah, ce melodie!
— Bine! O să întreb la minister!
.....
— Ați întrebat la minister, tovarășe director!
— Da! Mi-au trimis o adresă clară! Probabil însă au acolo o mașină de scris antimuzicală!
— De ce?
— A bătut o adresă greșită! Eu am cerut pentru dumneata serenada transferului și ei, vorbind de situația dumitale, mi-au trimis muzică modernă! Cică: mambo, las-o așa!
— Pe ce motiv au respins-o?
— Pe motiv de „Selene” de Modugno.
— Cum ați spus? Se...
— Lene!

SE MAI ÎNTÎMPLĂ:

— Cît e, doctore? E grav?
— Cred și eu! E 8 fără zece și la 8 am bilete la cinema...

Desen de RIK AUERBACH

fericita ILENUȚA

de SILVIU GEORGESCU

Ningea cu flori de cais, ca într-o romanță la modă. Sărutul lor — primul lor sărut — îl binecuvîntă luna, care, cu toată bunăvoința, nu s-a putut deplasa și la ofițerul stării civile, ca martor. Și nici salcîmul — bătrînul salcîm din poarta Ilenuței — cu trunchiul încrustat în inimioare și jurămintele lui Marinaș, nu și-a putut tîri rădăciunile pînă la Sfat.

Au depus, în schimb, cu aripioara pe inimi (alte inimi decît cele de pe salcîm) un întreg contingent de rîndunele cantonat pe gîrdulețul din fața casei unde s-a făcut nunta. În viața lor nu mai văzuseră pereche mai potrivită ca Ilenuța și Marinaș.

Și într-adevăr, o spunem noi — acum, noi invitații, care n-am sîrviit de pe gard. Am fost de față.

Ne uitam, bunăoară, la Marinaș. Ne uitam și simțeam sub masă genunchii și pantofii nevestelor străgîndu-ne atenția... Cîtă finețe, lornule!... Cîtă distincție, cîtă delicatețe în gesturile!... Că pînă și porția de curcan-garni, cu mîna lui i-a tăiat-o oferindu-i omagial, bucățică cu bucățică, în timp ce ogina vrăjît: „Comoara mea!... Adorato!... Dragostea mea!...”

Dar plimbarea în zori de zi?... Auziți, cui i-ar fi trecut prin mîinte? Ne-au lăsat pe toți să ne continuăm petrecerea, în timp ce dumnealui i cu Ilenuța au șters-o frumușel să se plimbe. S-au repezit să dea sună dimineața teilor și privigherilor din parc... De aici aniniri, semne, locuri pe lingă care nu poți trece chiar așa, cu una-cu loulă. El, Marinaș, era cu inventarul:

...Aici, sub teiul ăsta, ne-am întîlnit pentru întîia oară... Aici ne-am sărutat. Dincoace, sub pod, n-a prins ploaia așteptîndu-te...

Dincoace, paznicul — cînd am rupt liliac... Pentru tine, dragostea mea!... Adorato!... Comoara mea!... Pentru tine...

Și Ilenuța... apropo, să nu uit, pe Ilenuța am întîlnit-o zilele trecute. Să știți că nu s-a schimbat deloc. Și doar au trecut șapte ani de cînd s-a măritat cu Marinaș!

Am întîlnit-o în părculețul de lingă gară.

Să vedeți: dau să mă așez pe una din bănci, mai la soare, cînd atenția îmi e atrasă de un grup de copii care se jucau chiar în spatele gîrdulețului de trandafiri în dreptul căruia mă oprisem. Se jucau de-a... chiar de-a ce s-or fi jucînd? — încerc eu să ghicesc.

— ...Și eu sint tătucu' — proasto! — se răstește unul dintre copii.

Și în clipa aceea îmi dau seama că nu ascult numai eu. Ceva mai încolo, pe o bancă, o tînră care croșeta, ascultă și ea. Ascultă și trage cu coada ochiului, veghind îngrijorată somnul prichindelului din căruciorul de alături.

E ea, Ilenuța, soția lui Marinaș. O recunosc numaidecît.

— Ia, vezi, că acuși te pleznesc! — se voinicește peltic, dincolo de gîrduleț, tătucu'.

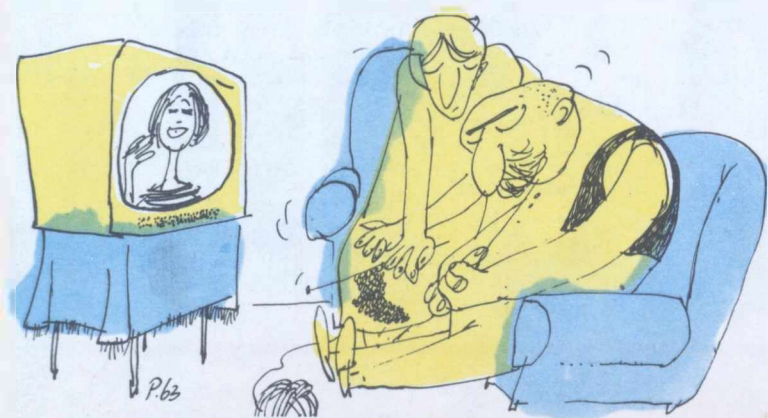
Dar nu-l mai ascult. Mă uit acum la Ilenuța: același aer, același calm, luminos, plăcut... Nu s-a schimbat de loc... Mă uit și la cărucior... la mîinile ei.. la croșete...

— Toanto! Imbesilo si... si...

Și în clipa următoare, din spatele gîrdulețului de trandafiri, dau buzna un băiețel și o fetiță ca la 4-5 anișori.

— Imbesilă și mai cum îți zice tătucu', mămicuso? — îi strigă băiețelul, Ilenuței.

Desen de DUMITRESCU POMPILIU

— Noapte bună, copiii!!!

EUGEN TARU

LA A 50-A ANIVERSARE

S-ai parte numai de frumos
Nici cînd să nu știi ce-i amaru',
Deci, la mulți ani, fii sănătos
Și să te ții într-una... Taru!

EUGEN TARU — văzut de caricaturistii sovietici KUKURINICI

de ȘTEFAN TITA

Se petrec în viață mici coincidențe
Provocate-adesă de interferențe:
Sunete, cuvinte, întîmplări ciudate
Se interferează pe neașteptate,
Strecurînd poznăse, varii elemente,
Ce dau alte sensuri faptelor curente...
Tu așigți, de pildă, la vreun spectacol.
Ascultți toată pîsea ca pe un oracol
Și cînd marea dramă se consumă mută
Cel ucis pe scenă chiar atunci strînută...
Stai, citești o carte scrisă foarte bine
Intr-un port, departe, se ciocnesc destine
Însă cînd conflictul trece pe saleză
Dai peste-o rețetă pentru maioneză.
În zadar cași firul ce te pasionează:
Foi din altă carte se interferează...
Și măruntă slovă, semnul ortografic,
Are importanță pe al vieții grafic.
Ai văzut o fată, parcă-i Cosinzeana.
Află că-i vecină și o cheamă Jeana:
Nici ea nu s-arată prea indiferentă,
Îi scrii o scrisoare, caldă, elocventă,
Dar un renghi năpraznic și-a jucat azi pana
Că în loc de Jeana, tu i-ai scris Joeana...
Are importanță și o intonație.
Ești postit la masă, iar după tratație
„Zău, mai stai, vecine!” gazda te reține,
Însă intonează: „Zău? Mai stai, vecine?”
Uneori sint cazuri foarte fericite
Și cu consecințe chiar nebănuite:
Fizicianul Newton, într-o zi de vară
Meditază-n umbra unui pom la țară
Cînd un vînt zburdalnic s-a desprins din hamuri
Și aleargă vesel printre foi și ramuri...
Dar un măr, deodată se rostogolește
Pe nasul lui Newton și-l invineștește!
O interferență — vești zice — banală,
Însă consecința a fost colosală
Căci, precum se știe, i-a dat inspirația
Să se dumirească ce-i cu gravitația...

...
Ași putea, desigur, multe-a vă mai zice
De interferențe rele ori ferice,
Dar poftim, și-aicea și-a marcat prezența
Ca și-n alte locuri, tot interferența!
Căci lungind povestea cam peste măsură,
Nu mai am cerneală nici o picătură...
E interferența asta rea ori bună?
Numai cititorii ar putea s-o spună...

Interferențe

Regizor regizat

Camera de oaspeți

— Am un proiect de film de lung metraj
Intitulat „Iubire și curaj“:

Un cetățean iubea o cetățeancă
De când fuseseră colegi de bancă
Acum opt ani de zile la seral.
Azi el e medic. Dinsă e-n spital
De-o săptămână; are spondiloză.
Altminteri e tot tinăru și roză,
Dar boala o-ncovrigă de durere.
Îndrăgostitul suferă-n tăcere,
Nu-i poate fi de nici un ajutor.
El totuși se încrede-n viitor.

— Și cum o să rezolve viitorul...?

— Eu nu știu, dar găsește regizorul
Ceva cu energie nucleară,
Ce-i drept, aici, ideea nu mi-e clară...
În timpul asta, pacienta noastră
E îngrijită ca o floare-n glastră.
Îndrăgostitul scoate la lumină
Tot ce-a acumulat din medicină
Și, disperat că totuși nu se-arată
Un leac pentru femeia adorată,
De care-acum nimic nu-l mai desparte,
Se va-ndirji pe filele de carte,
Va înghiți tratat după tratat
Cu optimismul lui nezdruincinat
Și va ajunge, fără idioală,
O mare somitate medicală.

— Dar eroina, între timp, ce face?

— Păi, ce să facă? Eroina zace,
Știind c-o va salva adoratorul.
— Când? În ce fel?

— Găsește regizorul,

Nu-i o problemă de nerezolvat.
Urmează scena: dinsul în halat
Și ea pe-o bancă albă în grădină,
În jurul lor beție de lumină,
El îi șoptește... face pe poetul...
— Ce-i spune?

— Nu știu, știe interpretul,

În orice caz, găsește el ceva
Patetic, încurajator, ca ea
Să nu-i mai reproșeze că-ntirzie
S-o scape de cumplita maladie
Pe care-a suportat-o cu răbdare.
Ea are-acum cocoașă în spinare,
Dar medicul nesocotește-această
Cocoașă și o cere de nevastă.
Ea însă îl refuză și-i zimbește.
— De ce-l refuză?

— Pentru că-l iubește.

E-o tragedie demnă de Corneille,
Va face mare vilvă-ntre femei,
De altfel, vilva chiar a și-nceput,
Știi, am o soră, dinsei i-a plăcut...

— Nu mi se pare edificator!

— Te-nțeli, bărbatul ei e regizor,
Dar ea, te rog să crezi, e mult mai mare,
Acasă este super-regizoare,
Actriță, scenaristă, tot ce vrea.
— Și cum o să-l convingă?

— Știe ea.

— Și dacă el n-acceptă-n nici un fel,
Ce poate să se-ntimple?

— Știe el!

MIRCEA PAVELESCU

Nu cred să existe pe întreg întinsul țării un singur om bolnav de stomac, ficat, colită sau gastrită, care să nu cunoască Spasmo-verinul sau Călimăneștiul. Între acestea două, eu prefer Călimăneștiul, întrucât acesta din urmă nu se obține de la farmacie, ci de la Sindicat sau de la O.N.T.

Călimăneștiul și se pare minunat chiar și în toial celei mai cumplite crize gastrointestinale. În stînga izvoarele, în dreapta Oltul, în dreapta și în stînga casele de odihnă, și aici, colo, camere pentru oaspeți...

De altfel, la o cameră de oaspeți o să și poposim. Nu pentru multă vreme. Pentru cel mult două coloane.

Ne aflăm, așadar, la Călimănești, în camera de oaspeți a întreprinderii forestiere „Jiblea“ raionul Rîmnicu-Vilcea. Întrucât întreprinderea își trimite aici delegați, pe altă linie decît pe cea gastrointestinală, s-a închiriat o odaie în care emisarul vilcean să se poată odihni după terminarea sarcinii forestiere.

Camera a fost închiriată întîmplător de la tovarășul Mesea Ion, care, tot întîmplător, s-a nimerit salariat al amintitei întreprinderi. Mă rog, pînă aici totul e în cea mai perfectă ordine, sau, aproape în cea mai perfectă ordine.

Camera, ca orice cameră, se cere îngrijită, nu? „Firește“, a spus conducerea. „Desigur“, a întărit tovarășul Mesea; și cuvîntul său are greutate, fiindcă nu ocupă o funcție oarecare. Și cu un avînt de nestăvilit, tovarășul Mesea a pornit în căutarea unei îngrijitoare. A, să nu credeți cumva c-a încercat omul să strecoare în post vreo cunoștință, o soră, o nepoată, sau o cumnată. Nici gînd. Treaba asta mergea dacă omul n-ar fi fost căsătorit. Dar omul e însurat. Și atunci, pentru ce să recomande o cumnată, cînd are disponibilă o soție? Și vorba ceea, referințe, clasa-ntii, că doar o cunoaște de domnișoară...

Iat-o, așadar, pe soția tovarășului Mesea, angajată la stat, ca îngrijitoare în propria ei casă...

Pînă aici, să spunem că totul e în cea mai perfectă ordine. Mă rog, să spunem... În definitiv de ce soția să fie numai îngrijitoare soțului și să nu fie și îngrijitoare unei camere de oaspeți?

Acum o să cer o consultație gospodinelor: Cît timp necesită curățenia unei camere?

Hai să spunem, trei ceasuri. E mult? Ei, dacă e mult, să fie patru ceasuri, că, cine știe, îngrijitoarea noastră poate e mai domoală. Bun. Dar curățenia unei camere curate, cite ore cere? Fiindcă, trebuie să știți că respectiva cameră este întotdeauna pusă la punct, întrucît oaspeții vin rar. Să zicem însă că pentru curățenia unei camere, în care nu se face curățenie, întrucît e curat, e nevoie de o oră!... De acord? De acord. Ei bine, dumneavoastră puteți fi de acord pînă la sfîrșitul lumii! „Gospodinele“ de la Direcția regională de economie forestieră — Argeș au altă opinie. La sesizarea noastră, „gospodinele“ ne-au răspuns printr-o adresă, din care am tras concluzia că pentru păstrarea curățeniei unei încăperi, în care nu pătrunde aproape nimeni, e nevoie de opt ore. Nu pe an. Nici pe lună. Opt ore pe zi! Opt ore pe zi dă în brînci îngrijitoarea pentru curățenia unei camere încuiată pe dinafară! O dată cu primirea acestei adrese eu mi-am ridicat soția la rangul de supraînger!... În numai trei ceasuri, îngerul meu, sărmanul, pune ordine în cele două camere, întoarse pe dos de către subsemnatul gospodar, plus gospodarul urmaș! Și ea, sărăcuța, nu-i angajată la stat, nici măcar cu jumătate de normă.

Adresa mai arată că pentru munca prestată, dumneaei, îngrijitoarea, primește 2,30 lei pe oră!...

Pentru munca prestată! Prestată pentru cine? Pentru soțul ei, probabil. 2,30 pentru că-i pregătește sărmașuțe în foi de viță, 2,30 pentru un borș acrit timp de o oră, alți 2,30 fiindcă-i pregătește o gustărică. Ea pregătește și statul plătește...

Mai arată adresa — și treaba asta ne-a mai liniștit — că tovarășa Mesea este foarte conștiincioasă.

Cred și eu. Doar s-au luat din dragoste. Dacă n-o să fie conștiincioasă cu soțul, care i-a găsit o asemenea slujbă, atunci cu cine să fie? Cu noi, care îi tulburăm odihna plătită cu 2,30 ora?...

Adresa este semnată de două gospodine: gospodina șefă, adică directorul, și gospodina de la Biroul sesizării...

Cu atîtea gospodine este imposibil ca pînă la urmă să nu se facă și puțină curățenie...

AL. VIANU

— Ia te uită!!! Ce-ai făcut în librărie!
— Am... greșit ușa!

Desen de RIK AUERBACH

„CONTROL” PĂRINTESC

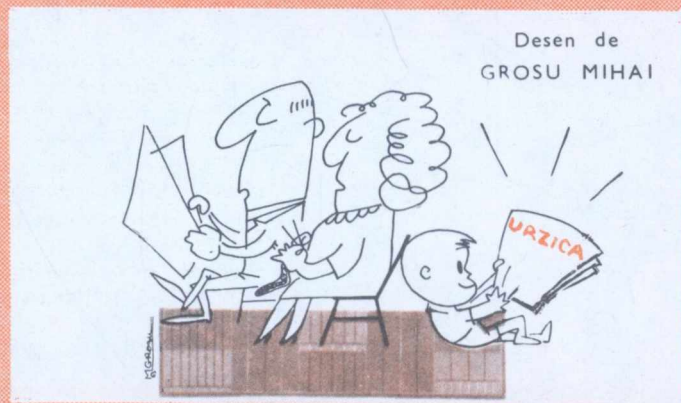
Desen de
A. LUCACI

PĂRINȚII: — Bine, dar ce ai făcut tu în tot timpul anului?

Desen de
AL. CLENCIU

— Degeaba te prostesti, Mitică,
că tot nu primești nici un cadou!

Desen de
GROSU MIHAI

— La ce învață Ionel?
— Cred că la „Botanică”...

Insemnările unui satiric
de V. ARDOV — Moscova

Sînt peste treizeci de ani de cînd nu mă despart, nici măcar pentru o oră, de blocnotesul în care îmi fac însemnări. Uneori, mi se întîmplă chiar și noaptea să însemn cîte ceva ce n-am notat în timpul zilei, sau care mi-a trecut chiar atunci prin minte...

Răsfoind nu de mult aceste rînduri, mi-am dat seama că unele din ele, într-o frază, două, caracterizează pe omul despre care este vorba. În felul acesta am obținut o galerie întreagă de „microportrete”. Se înțelege că nu toate au aceeași valoare. Unele portrete nu sînt atît de profunde cît aș fi vrut. Cred totuși că aceste note merită atenția cititorului — dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru volumul lor redus.

Cu bună știință a spus despre sine că este „proastă”, considerînd că a fi inteligentă, sau, ferească Dumnezeu, instruită, înseamnă a fi lipsită de feminitate.

Blondă la rezezeală.

De ce cînd mama are o zi de odihnă stă acasă, în timp ce femeia de serviciu în zilele ei libere e totdeauna plecată?

Era un ticălos congenital. Se indigna cînd auzea că undeva s-a făcut dreptate.

Situația lui socială: frate de tenor.

Un om obositor, supărător, enervant de politicos.

Flăcăul a început să cînte: „...vino, iubita mea!” Și avea o voce, încît înțelegeai din capul locului, că dacă iubita o să vină, el o să-i crape capul.

În timp ce cîntăreața cînta, își frămînta într-atît mîinile, încît ai fi vrut s-o vezi în situația Venelei de Millo.

Și mai îndrăznește să spună că am lovit-o! Bineînțeles că nu este adevărat, dar așa-i trebuie!

În dreptul vilei unde locuiește un critic literar atîrnă o tăbliță: „Cîine rău”. Iar mai jos, adăugat cu creionul: „și fără principii”.

Lozinca lui era: — Îndrăznește cu prudență!

Componenta colegiului redacțional al unei reviste: racul, broasca și o știucă.

Cînd era bine dispus, cînta cu voce tare marșul funebru de Chopin într-un ritm și mai lent decît cel indicat de compozitor.

— Mămico, auzi? — motanul fierbe ca samovarul.

La aniversare, oratorul a vorbit enigmatic și semnificativ ca o ghicitoare.

O tînră cu pretenții spunea: — Știi, din toate teatrele, prefer restaurantul.

— Mamă, mă duc să fac o baie în rîu...

— Du-te, dar să știi că dacă te îneci, mai bine să nu te întorci acasă!

Era atît de vorbăreață încît cu greu și-ar fi putut termina povestirile în 1001 de nopți.

O să-ți rupi gîtul și o să rămii infirm pentru toată viața!

Scleroza și convingerile ferme, adunate în același creier, pot să dea un amestec excepțional de tare...

Piesa era construită în felul următor: autorul a pornit de la povestea unei fete ușurate pe care și-a propus s-o corecteze, și la aceasta a adăugat construcția unei hidrocentrale uriașe.

Ce rost are să te însori din nou și să-ți lași vechea nevastă, cînd noua soție peste un an o să devină și ea veche?

PASTORALIA

Pe pajiștea întinsă, păzită de-un gorun,
Șeptelul colectivei se află la dejun.
Sînt vaci cu performanțe lactate-n palmares,
Juninci neștiutoare, vișei ce zburdă-n mers,
Întreaga bogăție bovină este trează
Și-adulmecînd pășunea, în cor, se lamentează
Cu gîturile-nținse, la fiecare pas,
Pe tonuri diferite de la sopran la bas.
Retrase mai deoparte-n decorul pastoral
Joiana și Cocheta birfesc la general:
— Ce spui, cumătră dragă, în loc de iarbă grasă
Ciulini și buruiene ni-s „bunătăți” la masă!
Auzi ce mai pășune! Zău nu glumesc, surată,
Cu-atîția țepi în limbă vorbesc mai... înșepată!
— Și asta treacă-meargă, dar laptele, ce-o fi,
Ni se împuținează cu fiecare zi...
Eu pîn-acum vreo lună dădeam trei vedre-n dar

Azi, zău dacă mai umplu acolo un șistar.
— Ce, parcă eu sînt altfel? Ba de necaz pot spune
M-apucă „astenія” cînd scoasă-s la pășune...
Cînd iarba-i năpădită de pir și mărăcini,
Ce să mîncîci, surato?

—Ce să mîncîci? Ciulini!

P.S.
Consider că mai este o rezolvare încă
Și-anume, brigadierul... (deși nu se mîncă!)
Să ia inițiativa... (mai repede am spune!)
Și să se preocupe de lotul de pășune...
De-ar face treaba asta (să vezi ce mai surprize!)
Cireada n-ar mai face, de foame... vocalize.
Sînt sigur că i-ar spune: „pentru asemeni țapte
Ești un băiat de zahăr... pardon... băiat de lapte!”

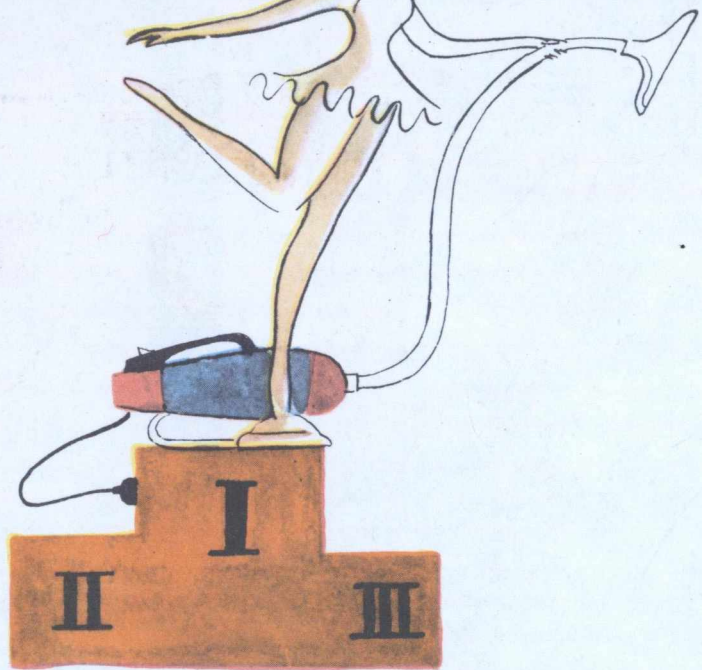
PE CONC

fabou

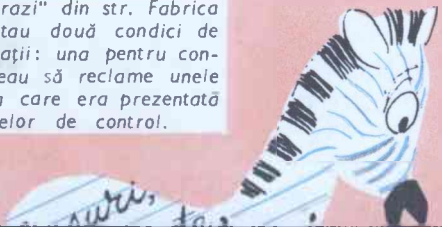

Androne Pop, responsabilul unității Tehnometal din cal. Ducești 87 (secția tehnică) și soția sa Corina Pop, responsabilă unității Tehnometal din cal. Victoriei 39 A, (bibelouri, porțelanuri) își îndeplinesc sarcinile în mod exemplar.

La loc de cinste:
Tehnica și grația

La bufetul „Trei brazi” din str. Fabrica de chibrituri existau două condicii de sugestii și reclamații: una pentru consumatori care doreau să reclame unele deficiențe, iar alta care era prezentată numai organelor de control.

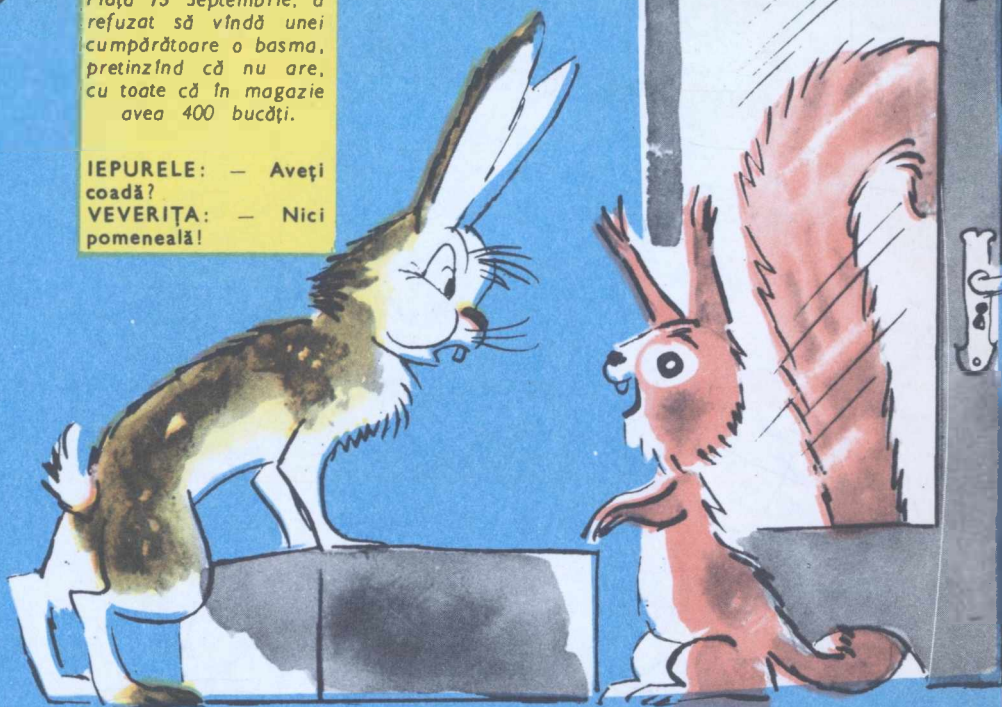

CRET

Niculescu Ecaterina, responsabilă magazinului Textile-Galanterie din Piața 13 Septembrie, a refuzat să vîndă unei cumpărătoare o basma, pretinzînd că nu are, cu toate că în magazie avea 400 bucăți.

IEPURELE: — Aveți coadă?
VEVERIȚA: — Nici pomeneală!

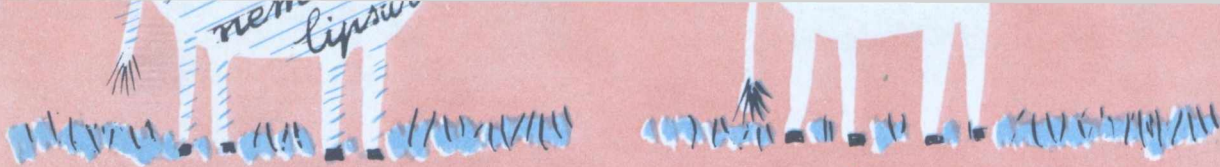
Vînzătorul Ene Vasile de la unitatea „Aprozar” din Piața Kogălniceanu a vîndut pui de 22 lei kilogramul cu 25 lei.

PUȘCULIȚA RESPONSABILULUI:

— Cocoșei, cocoșei, dați punguța cu... trei lei!

Realitate..

Și cum vrea să pară!

Gestionara vânzătoare Tolan Stela de la magazinul Textile-Galanterie din Calea Rahovei nr. 404, citește romane în timp ce cumpărătorii așteaptă să fie serviți.

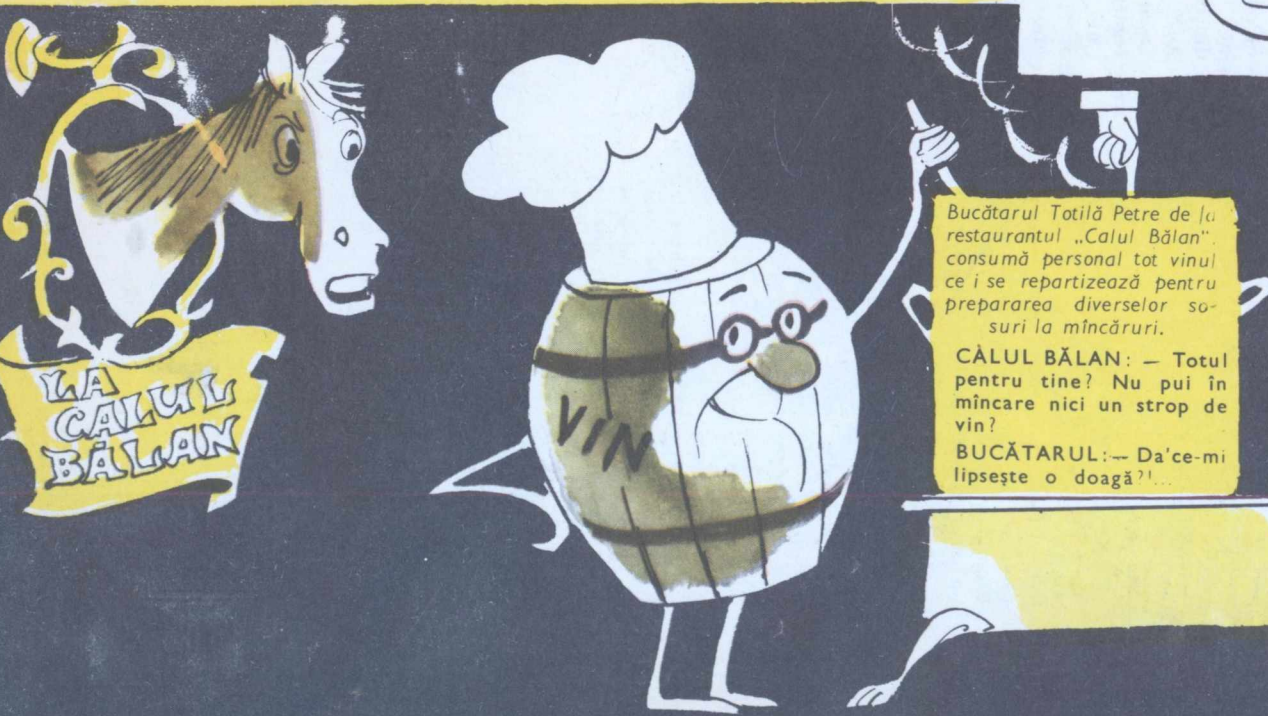
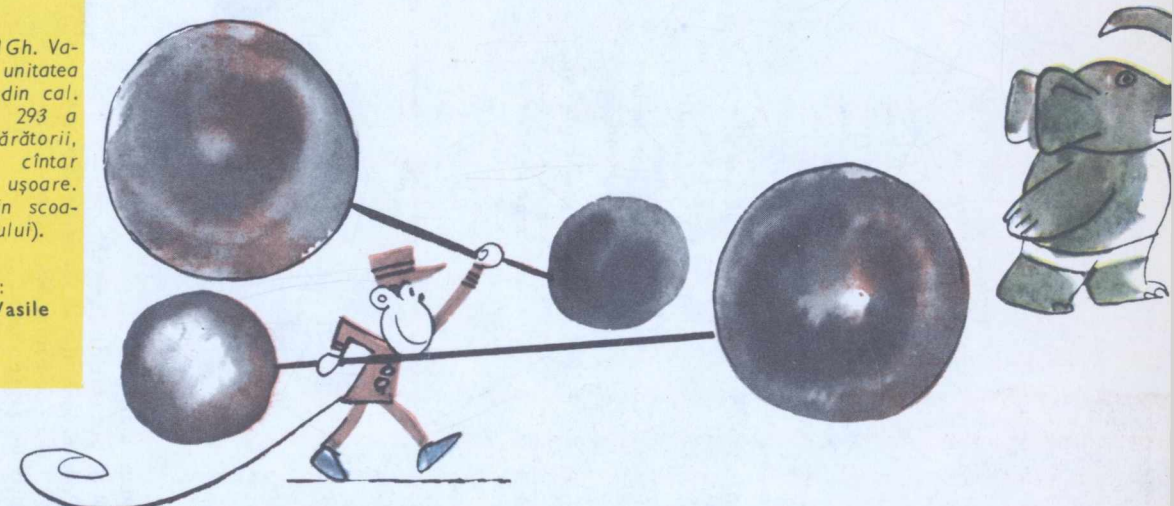
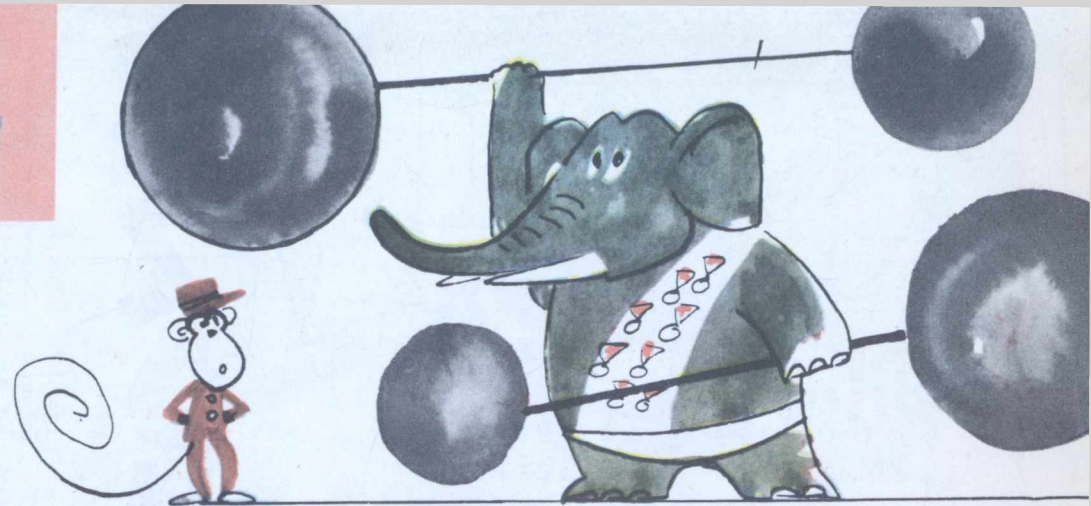
ÎNTRER CLIENTI:

— Degeaba te agiți, pînă nu termină toate foile n-are ochi pentru noi!

Responsabilul Gh. Vasile de la unitatea de pescărie din cal. Rahovei nr. 293 a înșelat cumpărătorii, folosind la cântar greutatea mai ușoară. (obținute prin scoaterea plumbului).

RECUZITA:
Gheorghe Vasile

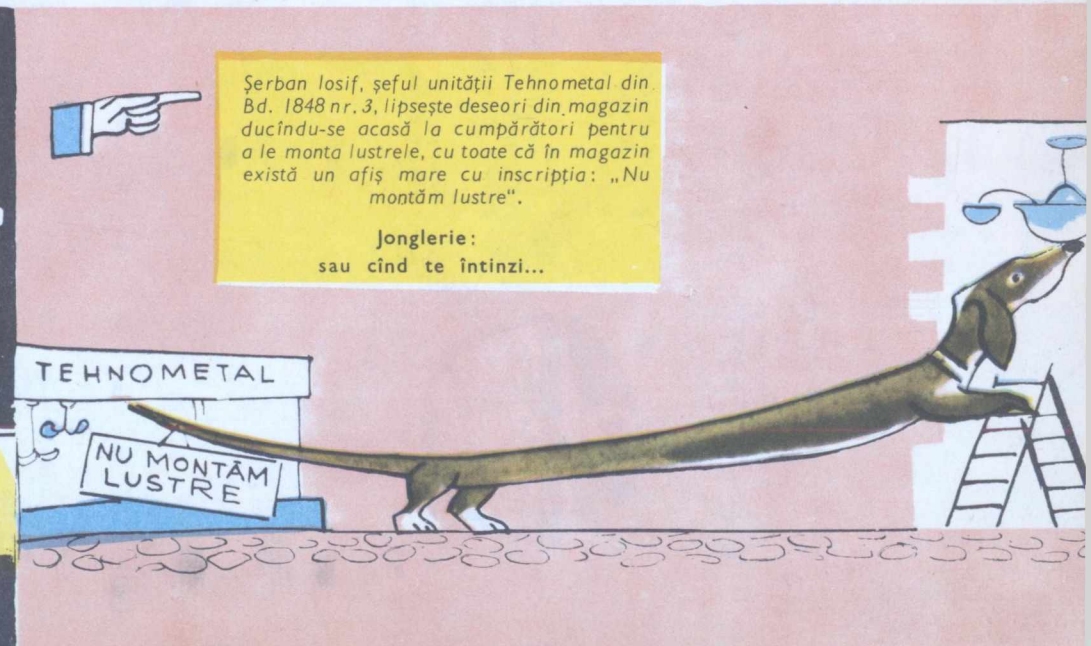
Bucătarul Totilă Petre de la restaurantul „Calul Bălan” consumă personal tot vinul ce i se repartizează pentru prepararea diverselor sosuri la mâncăruri.

CĂLUL BĂLAN: — Totul pentru tine? Nu poți în mîncare nici un strop de vin?

BUCĂTARUL: — Da'ce-mi lipsește o doagă?!

Șerban Iosif, șeful unității Tehnometal din Bd. 1848 nr. 3, lipsește deseori din magazin ducîndu-se acasă la cumpărători pentru a le monta lustrile, cu toate că în magazin există un afiș mare cu inscripția: „Nu montăm lustrile”.

Jonglerie:
sau cînd te întinzi...

Stante cu... restante

Grupa mea de-nvățătură
(Că-s student în anul III)
Stă în sala de lectură
Și învață cu temei.

Dar în mod consecutiv
În decursul multor zile
Toți repetă-n colectiv
Cele ce-au aflat din file.

Sesizînd principiul deci
Mi-am creat urgent condiții:
— Ce să stau în bibliotecă,
Pot să-nvăț din repetiții!

Timpul reținut de studii
L-am reprofilat discret
În plimbări și interludii:
Baluri, cinema, bufet.

Dăruiam a mea prezentă
Doar cînd repetam pereche,

Reținînd vag — în esență —
Și-nvățînd după ureche.

La examen — el e cheia —
M-a lovit biletul crunt —
Că-mi cerură „Odiseea“
S-o descriu în amănunt.

Auzisem de Ulise —
O poveste incurcată.
Amănunte însă, scrise
Nu citisem niciodată.

Astfel povestii volumul
Și cu forțe de titan
Lui Ulise i-am dat drumul
Pe-altă rută în ocean.

L-am purtat spre Costa Rica,
Prins în larg de-un crocodil,
L-am înamorat de fiica
Unui Iaroon pe Nil.

L-am făcut ca să reziste
Pe-o corabie în Sud
Unei parodii de-artiste
Fostă „miss“ la Hollywood.

I-am impus spada onoarei
Și-a murit — tot cumsecade
Pe un vas al legendarei
Invincibile Armade.

Și-am sîrșit în tragic glas
Cu cinstita Penelopă
Care după parastas
A murit într-o sincopă.

Dar povestea mea neroadă
Susținută cu prestanță
Mi-a adus un 3 în radă
Și în vară o... restante.

Morala
Cine are ochi, să vadă...
RODICA T. FLOREA

Continut ASCUNS

— Sandule, am adus acuarela... Te mai uști la ea sau o dau la înrăinat?

— Mă uit... (după ce s-a uitat). Ascultă, Victore, portretul ăsta e pentru expoziția din fabrica noastră?

— Da... Ce ramă zici tu că ar merge? Una lată?

— Nu merge.
— Atunci pun una îngustă...
— Nu-i pune, că nu merge... la expoziție!
— Pentru ce nu merge?
— N-are fond. Și pentru asta n-o pot selecționa.

— Sandule, îți interzic să vorbești așa despre portretul nevastă-mi. Doar este evident că are un fond sufletesc ales: am pictat-o în timp ce da mîncare la vrăbii. Și dacă vrei să știi, toată iarna le-a hrănit numai cu franzelă!

— Se poate, dar asta-i prea puțin...
— Puțin? Păi, de bună ce e, dă gratuit lecții de pian unui nepoțel de-al nostru.

— Nu-i de-ajuns!
— Crește două pisici...
— Nu-i suficient!

— Cum nu-i suficient, mă caraghiosule? Ce, vrei să-și deschidă crescătoria de pisici?

— Ascultă, Victore, ești băiat talentat. Unul dintre cei mai talentați artiști amatori din fabrica noastră. Pictează altceva. Ceva care să trăiască...

— Ce-i asta, Victore?
— Tu nu vezi? Un cavaler medieval călare, oprit la marginea unui rîu.

— De ce ai pictat așa ceva?
— Intenționat. Ca să bea apă!
— Cine?

— Calul.
— Bine, bine, dar de ce?
— Cum, de ce? Vorba ta, ea să trăiască!

Dacă nu bea, puțin îmi pasă! Eu l-am pictat lingă apă. Mi-am făcut datoria! Nu vrea să bea, bună ziua!

— Bună ziua, Victore, și vino eu altceva. Dar cu ceva care să impresioneze.

— Ei, Sandule, îți place? E în ulei!

— Cine-i bătrîna?

— Mama mare.

— ?!? Și pruncul din brațe?

— Se poate, Sandule, să nu mă recunoști? Eu sînt! Cînd eram mic. Nici nu-mi dădu-seră dinții de lapte.

— Așa? Și de ce ții tu neapărat ca bătrîna să te legene... în expoziția noastră? Are asta vreo legătură cu fabrica?

— Cum, n-are? Dar eu? Eu, ăla micu, din brațele ei, n-am? Tabloul impresionează, că-i duios.

— Bine, dar unde-i legătura cu fabrica? Cu viața noastră de zi cu zi, cu problemele noastre?

— În denumirea tabloului. Că îl intitulez așa: „Pruncul de ieri, strungarul de azi, inginerul de mîine?“ Merge?

— Merge... dacă aduci altceva. Dar repede, că peste cinci zile deschidem expoziția.

— Ascultă, Sandule, eu nu pricep de ce m-ai lăsat pe mine afară din expoziție! Ți-am mai adus patru tablouri! „Seară de vară la noi în curte“, „Noapte de iarnă la șosea“, „După amiază de toamnă pe lac“, „Dimineață de primăvară în parc“, ce mai vrei?

— Zi de lucru la noi în fabrică! Pricepi? Unde trăiești tu, mă, artistule? Unde-ți duci tu viața? Pe lac? În curte? În parc? Nu zic, fă și un parc, fă și un lac dacă vrei, dar de ce numai de astea? Problemele colectivului tău, nu te inspiră de loc?

— Și ce fac eu acum?

— Așteaptă expoziția viitoare!

— Din ce-am adus acum pot păstra ceva?

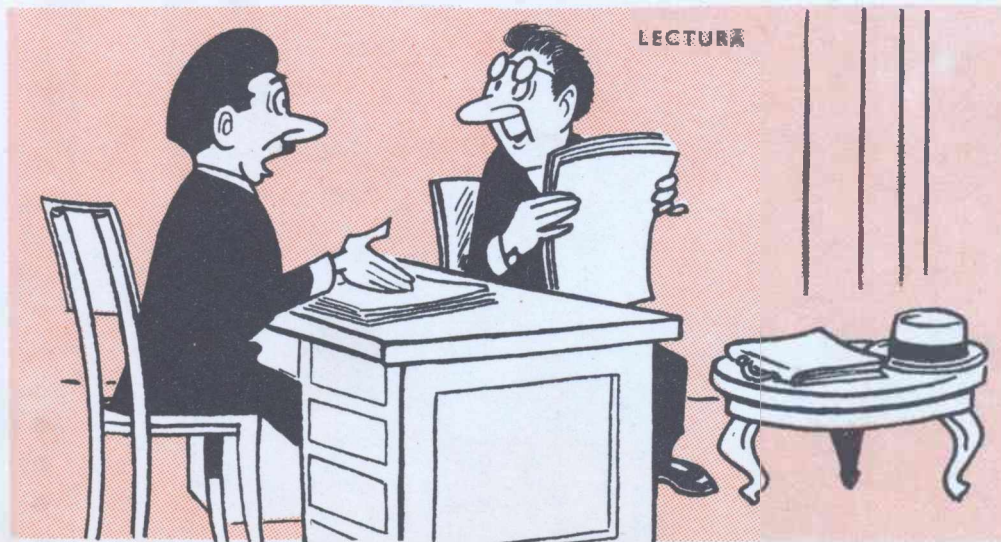
— Da!

— Ce?

— Ramele!

VASILE RĂDULESCU

Unii creatori încearcă să suplinească lipsa de idei și de conflicte actuale printr-un „decor“ contemporan

— Piesa d-tale se numește „Șantier“, dar văd că vorbești în ea de Noe!

-- Șantier naval. Șiți: corabia lui Noe...

Desen de FRED GHENĂDESCU

Ca să ajung la Stăucani, am rugat un om cu căruță să mă ia și pe mine.

— Hai, tovarășe, urecă, dar să știi că mă grăbesc.

Lucrul acesta îmi convenea de minune, am întrebat totuși care-i motivul grabei. Așa am aflat o istorioară care merită să fie cunoscută.

Un flăcău din Tomulești, Ilie Drăgunea, era în vorbă cu Floarea Țurcanu, una din cele mai frumoase fete din Stăucani. Cum-ne-cum, iubire mare, satele sînt la 3 km unul de celălalt, se vedeau mai în fiecare zi. Și în toamna trecută, Ilie a cerut-o pe Floarea de nevastă.

Acum au început o seamă de discuții. Ilie e cel mai tînăr, dar și cel mai harnic brigadier din Tomulești. Floarea este „specialistă” la grădina de zarzavat din Stăucani. Dacă se iau, unde or să plece?

Cei din Stăucani spuneau că nu dau fata, de parcă ar avea o sută de părinți. Cei din Tomulești nici nu vroiau să audă că Ilie ar putea să plece.

— Dar Floarea n-are ce face în Tomulești. Acolo nici nu au grădină cu seră ca a noastră. Nu-i păcat de cursurile pe care le-a urmat la oraș? Spuneau cei din Stăucani.

— Nu-l dăm pe Ilie — spuneau cei din Tomulești. El are brigada lui aici, oamenii s-au obișnuit cu sistemul lui. Dacă pleacă nu găsim ușor un asemenea organizator.

Problema se discuta și în rezolvarea ei colectivității vedeau o înfrîngere sau o victorie...

— Și acum? — întreb eu pe tovarășul de drum, care-n graba lui e gata să întrecă un camion.

— Acum mă grăbesc la nuntă, la Stăucani.

— Va să zică tot cei din Stăucani au cîștigat...

— Acu' o săptămînă a fost nuntă la Tomulești!

Trag concluzia că tinerii s-au despărțit. De bună seamă, ea s-a măritat cu un băiat din Stăucani și nunta-i astăzi, iar el s-a însurat acum o săptămînă cu o fată din Tomulești.

— Eh, așa-i viața, spun eu să nu tac. Dar tot mai bine era, fiindcă se iubeau, să fi rămas împreună.

— Împreună au rămas! spune omul și dă bice cailor.

— Ziceai parcă de două nunți?

— Adevăr ziceam! Nuntă mare, sate bogate, nu se putea pentru tot poporul o dată. Și o facem de două ori.

Observ că omul spune „facem” de parcă ar avea și el vreun rost în chestiunea asta.

— Și dumneata — spun — ce fel de rudă ești cu mirii?

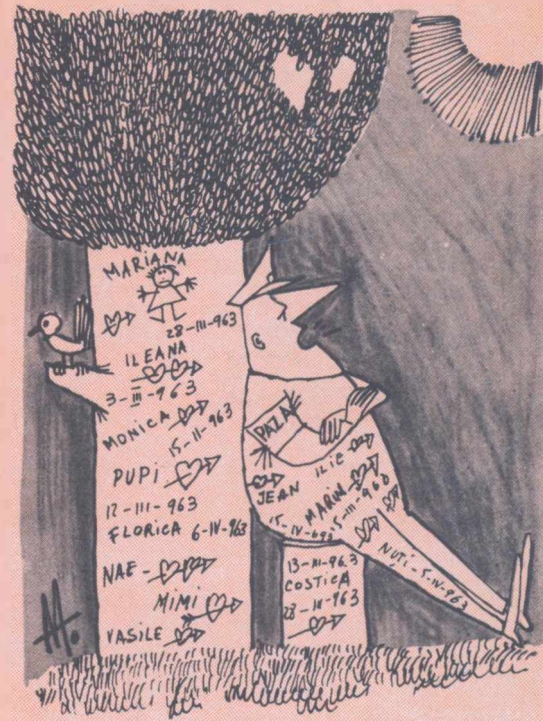
— Nici un fel de rudă. Eu sînt președintele colectivei.

— Din Stăucani, ori din Tomulești?

— Păi, din ianuarie ne-am unit, așa că, vezi dumneata, e o singură gospodărie acum. Mare și bogată!

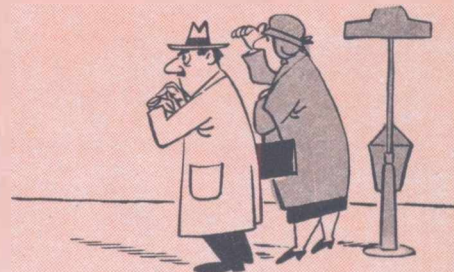
Atunci e simplu, gîndesc. Și nu mai întreb cum s-a rezolvat dragostea celor doi tineri. E limpede.

DOREL SCHOR

FĂRĂ CUVINTE

Cînd unii conducători auto nu respectă opririle în stație.

— Nu mai vine?

Desen de V. TIMOC

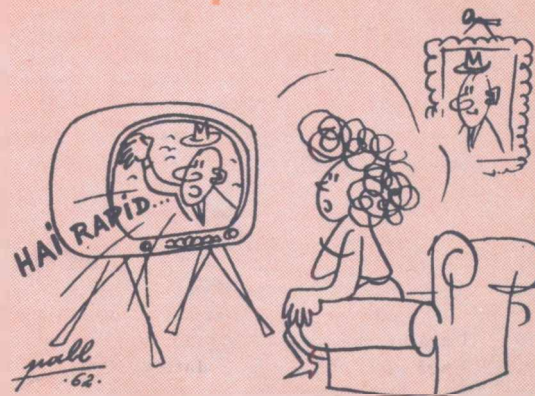
— A sosit!...

Amănuntul

Știi pentru ce sînt supărat?
Mă-ntreb mereu de ce nu-s publicat:
O astfel de-ntrebare
S-a-nfipt în capul meu, mistuitoare.
Doar scriu poeme, poezii
Și cite trei pe zi.
N-a existat vreodată să nu respect măsura,
Cunosc ce-i sinecdoca, hiperbola, cezura...
Distihurile-s fleacuri pentru mine,
Catrenele la fel,
Iar cit despre tertine
Și rondel
Le fac întoldeauna, prozodic, foarte bine.
Cuvintele-ntre ele rimează impecabil,
Accentul tonic cade, la fel, ireproșabil.
Și cite antiteze n-am întrebuințat
În sprijinul suitei de idei,
Din care-au rezultat,
Firește,
Strălucitoare jerbe de scînteii.
Am folosit atent alegoria,
Atunci mă-ntreb ce oare-mi mai lipsește?
Un amănunt, doar unul: Poezia...

EUGEN POPESCU

— Tiii, ce seamănă! Dacă nu mi-ar fi spus că are ședință așa fi jurat că-i el...

Desen de PALL

Și cine o face ca noi, ca noi să pățească

— În sfârșit, iată-ne și în revista „Urzica”, că numai pe acolo nu umblasem. Vorba proverbului, că de ce ți-e frică, de aia nu scapi. Cum vă spun, iată-ne zăgrăviți „vii și naturali”. Vii, că din cauza viilor am ajuns cum am ajuns, și naturali că n-am băut amestecat de cînd ne știm. Să nu rideți că ne pricepem și noi în ale șoferiei, că îmi aduc aminte c-am avut și noi carnet ca orice conducător auto, plin de taloane. Dar vorba e că dacă „dai n-ai” și noi am tot dat la taloane că nu e frumos cînd îți cere omul să nu dai, și uite acum nu mai avem ce da.

Împrumută azi pe tovarășul milițian de la punctul de control cu un talon, împrumută mîine pe tovarășul milițian de la intersecție cu altul, și uite așa ne-am luat după promisiuni că ni le dă înapoi peste șase luni, dar vorba e că a trecut aproape un an și în loc să ni le dea ni le-au luat și pe celelalte, și uite acum stăm. Păi, frumos ne șade nouă, ditamai conducători auto ce ne aflăm Udrea Nicolae de pe 206-AG și Model Gheorghe șofer pe autoturismul 245-AG, ambii specialiști în curățirea giștelor și pomilor de pe șosele?

Că de cînd cu invenția cu fiola nu mai poți, domnule, să mai bei și tu un pîhărel de țuică, că afurisita se face verde cînd suflă în ea și te curăță de taloane cît ai zice „pește și o baterie” la Bufetul „Zorile”. Păi, treabă e asta?

Au, dom'le, o invidie pe noi, milițienii aștia, ce nu s-a văzut, să nu ne vadă cu taloane că ni le și cer și nu știi ce au că numai de la noi doi iau. Cică sintem „cunoștințe vechi”, d'aia e bine să n-ai prieteni. Ne-a învățat un tovarăș de la D.M.R. într-o ședință să facem un viraj de 90 grade în atitudinea noastră și să ne facem băieți de treabă că altfel nu mai merge. Și noi l-am ascultat. M-am sfătuit cu prietenul meu Model Gheorghe și am făcut socoteala: el, va să zică, mai avea un talon, iar eu eram pe roșu și la propriu și la carnet și am zis hai să facem virajul. Am ales locul la crama de la Valea Mare, c-a zis el că e loc mai mult și cunoaște și pe pivnicer, și-am făcut virajul. A venit din nou tovarășul de la D.M.R. și-a zis că el ne-a învățat să facem virajul în atitudine, nu în pomul care stă aplecător lingă drum „cu crengile foarte pletoase” din cauza izbiturii produse de amindoi. Și iar ne-a luat ce bruma de taloane mai aveam. Păi treabă e asta? Acum nu ne mai crede nimeni că sintem șoferi, că nu mai avem carnete și, de cînd cu virajul, circulăm pe jos, mașinile le-a virat instituția în contul nostru personal pentru reparații, așa că ne-am mutat depunerile proprii de la bufetul „Calul Bălan și stele verzi” la C.E.C. ca să acoperim stricăciunile provocate de virajele antecedentelor noastre.

Deci pînă una alta, adio șoferia, adio baterie și cînd ne-o fi mai rău mai bine să ne fie.

Semnat, GICĂ MODEL și NAE UDREA
p. conformitate VLADIMIR DUDANOV

Ministrul de finanțe al Angliei, Mandling, a declarat că deși creșterea șomajului este „o tragedie din punct de vedere social”, în același timp ea „deschide posibilități favorabile din punct de vedere economic”.

D. MANDLING „DESCHIDE” NOI POSIBILITĂȚI ÎN ECONOMIA ENGLEZĂ

— Pe aici, vă rog!

Desen de A. POCH

LIBERTATEA VICIILOR

Vînul, nicotina și perversiunile sînt simple jocuri de copii în epoca twistului. Și în țara „libertăților” nu-i normal să umbli cu jocuri de copii. Fiecare e „liber” să facă ce-i trece prin cap.

Lui Jack Happin, farmacist din statul Ohio, ce credeți că i-a trecut prin cap? Să se afume cu... gaze lacrimogene. Cu acest prilej, el a descoperit la ce-i bun gazul lacrimogen: să plîngi. De atunci, viciosul farmacist nu-și mai poate face siesta pînă nu vîntură niscaiva gaze lacrimogene prin fața ochilor. Omul s-a lăsat de alte vicii. Nu bea, nu fumează. Plînge. Vă închipuiți plăcere, după ce ai luat masa, să-i tragi un bocet în sinul familiei!

De-altfel, se zice că farmacistul Jack nu-i singur în felul lui. Încă doi vicioși din Ohio s-au lăsat de fumat. Acum, ei nu mai sînt fumători. Sînt lăcrimători.

Dar moda zilei în domeniul viciilor nu-i plînsul. Asta-i, ca să zic așa, un fel de cafeluță. Dacă vrei, un fel de distracție pentru cucoane. Lista ultimelor noutăți în domeniul viciilor e mult mai bogată. E chiar atît de bogată, încît o publicație, „Buletinul asociației americane de igienă socială”, a socotit cu cale s-o publice. Acolo află că ultima modă nu-i lăcrimatul. Este viciul cleiului turnat în nas. Ce vă mirați? Ce, nu poți să torni clei în nas? Pentru asemenea senzație tare, merită să te lași și de fumat, și de lăcrimat. Stai frumos în fotoliu cu capul pe spate, introduci în nas capătul unui tub tip „pelicanol” și apeși. Lîpiculul intră în nas, și... gata. Asta-i tot.

Asta-i tot? Abia acum începe „senzația”. Unii ziarîști susțin că „deliciul” e mai tare

ROCKEFEL ȘI ANUL

de SERGIU BRAND

Lawrence Rockefeller se gîndește la viitor. Vrea să știe ce va fi mîine. Preocupare, evident, firească, chiar și pentru unul din frații Rockefeller. În definitiv nu este ușor să calculezi cite miliarde ai azi și cite vei avea în anul 2000. Căci aceasta este data fatală care îl preocupă pe L.R.

Și cum cu dolari se poate face orice în Statele Unite, mister L. și-a... cumpărat cîțiva experți, a format o comisie, s-a ales președinte și a pornit la treabă. Ca firmă, a fost aleasă o titulatură oarecum stranie: „Comisia pentru studierea posibilităților de odihnă în aer liber”. Dar nu cum vor arăta vilele familiei Rockefeller de la Palm Beach în anul 2000 sau viitoarea aranjare a parcului lui mister Lawrence au format obiectul preocupării comisiei. Nici măcar numărarea miliardelor pe care le vor acumula Rockefellerii în anii următori.

Nu, nimic din toate acestea. Teluri mai mărețe. Sublime. Înălțătoare. „Comisia Rockefeller” a întocmit un program pe aproape 50 de ani menit să înarmeze spiritul și să inflăcăreze inima americanilor, după cum scrie presa din Statele Unite care face reclamă raportului. „United States News and World Report”, revistă de prestigiu a lumii de afaceri, a publicat chiar un amplu articol, intitulat pretențios „Statele Unite peste 37 de ani”, în care sînt expuse amănunțit principalele prevederi ale „programului fraților Rockefeller”.

Așadar principiul „reclama, sufletul comerțului”, a funcționat din plin. Lawrence nu și-a uitat ocupația de bază chiar atunci cînd s-a apucat să facă negoț cu... ideile. Și de idei e mare nevoie în Statele Unite. Se caută idei peste

ca fumatul sau beția. Ai „senzația” că te simți bine (vă închipuiți ce bine te simți. să ai nasul plin de pelicanol!), apoi sesizezi oarecare dificultate în a articula cuvintele, simți că ți se înfundă urechile (altă plăcere), privești cruciș (din ce în ce mai plăcut!). Pînă la urmă, simți încet cum mîntea o ia razna...

După cum relatează ziarul elvețian „Voix ouvrière”, viciul lîpicului turnat pe nas este practical de tineri vicioși începînd de la vîrsta de... 8 anișori. Numai în orașul Denver s-au semnalat 134 cazuri într-un an. Închipuiți-vă, dialog la întoarcerea de la școală:

— Mămico, azi mi-a dat nota zeee!

— Bravo, puicule, na zece cenți, să-ți iei ciocolată.

— Mai bine, mămico, îmi iau niște gumă arabică, că demult n-am mai pus ceva în nas!

Firește, dacă viciul progresează, poate unii vor pune și clei de tîmplărie. În definitiv, în „lumea liberă”, fiecare e stăpîn pe nasul lui și pune în el ce vrea. Unii zic că poliția a luat totuși atitudine în cazurile cele mai exagerate. Ceea ce nu-i just. E chiar un afront adus dreptului de a turna ce vrei în nas, drept garantat, desigur, prin legile care-ți dau dreptul la toate libertățile...

... Nu chiar la toate. De exemplu, la libertatea de a avea o bucată de pîine s-o pui în gură, nu. Deocamdată, acest viciu nu-i garantat prin drepturi în țara „libertăților”...

VICTOR PIȚIGOI

LER 2000

tot. Dacă s-ar putea, ar fi chiar fabricați eroii care să propage idealuri. „New York Times” se plîngea recent cu lacrimi mari, mari de tot, de puținele exemple de oameni demni, de lipsa figurilor proeminente care să constituie pentru tineret un model, un ideal în viață. „Ne consumăm prea repede eroii, probabil pentru că sînt atît de puțini la număr”, se lamentează ziarul american. Oare Billie Solles, cel mai mare escroc din ultimele decenii, cum îl caracteriza un judecător american, nu ar fi nimerit? Sau poate eroii filmelor de groază? Despre influența acestora vorbește pe larg corespondentul din Washington al ziarului vest-german „Süddeutsche Zeitung”, Emil Walter, care scrie: „Într-o singură seară, pînă la miezul nopții, au fost atacate pe străzile Washingtonului nu mai puțin de 10 persoane. Majoritatea victimelor sînt femei. Huliganii și asasinii sînt recrutați în special din rîndurile tinerilor care nu găsesc de lucru și hoinăresc singuri sau în bandă pe străzile Washingtonului pîndind victimele”. Iată eroii pentru care ideile sînt înlocuite cu gloanțe de revolver, idealurile cu numărul oamenilor uciși. Iar celor mai timizi, un elegant magazin de arme din Washington, le adresează apelul patetic: „Avem pistoale, folosiți-le!”.

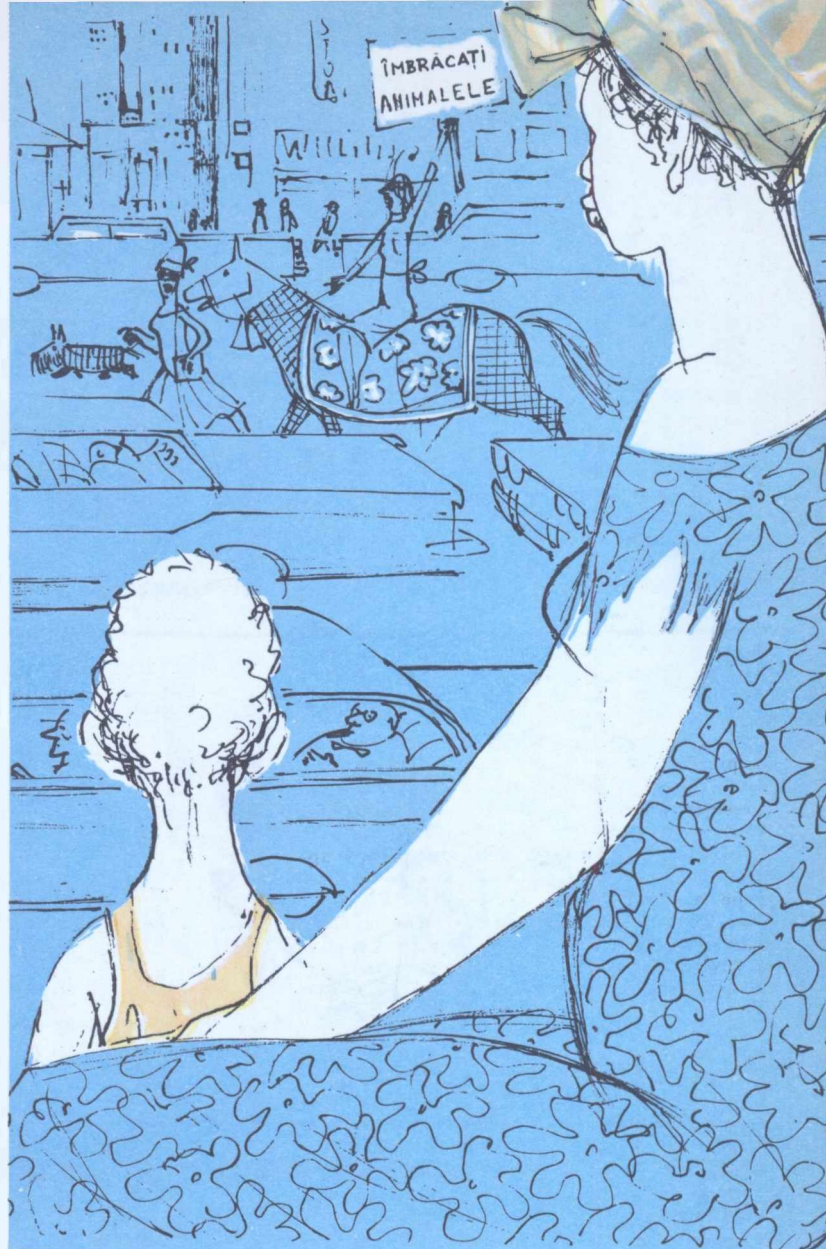
Mister Lawrence nu a recurs însă la pistol, ca strămoșii săi, ci la arma mai delicată a intelectului. Doar America are nevoie și ea de înțelepții ei. Desigur simțindu-se ca pește în apă, sau ca fiara în junglă, Lawrence s-a ocupat pe larg, în primul rînd, de domeniul care îi este familiar, finanțele. Căci fiecare își imaginează viitorul după sfera preocupărilor sale.

Cum va arăta deci America anulului 2000, în versiunea Rockefeller (Lawrence)? „După toate probabilitățile, în ultimii ani ai secolului XX, ritmul creșterii economice va fi inferior celui existent”. Și nici acum, după cum se știe, nu e prea strălucit. Splendidă perspectivă! Și mai departe. Se așteaptă reducerea relativă a cotei unor regiuni la procentajul național de folosire a brațelor de muncă. Adică, alți șomeri. Poate și din această cauză „comisia Rockefeller” s-a intitulat „comisie pentru problemele odihnei în aer liber”. Pînă în anul 2000, va fi nevoie de mari spații verzi pentru odihna... șomerilor.

Din alt capitol aflăm, spre liniștea confrăților întru profituri ale lui mister Lawrence și compania, că vor crește cheltuielile militare iar impozitele nu vor rămîne nici ele mai prejos. Ce vei face dacă vei fi bolnav, în Statele Unite, la sfîrșitul acestui secol? În primul rînd nimeni nu te obligă să te îmbolnăvești, America e doar o „societate liberă”. Iar dacă ții neapărat — libertatea individului — vei plăti și peste 37 de ani aceleași sume exorbitante ca și în 1963. Iar dacă unui american îi va trece prin cap ca în anul de grație 2000 să se apuce de învățatură, va trebui să plătească o taxă tot așa de mare ca cea pe care a plătit-o tatăl sau bunicul său în 1963.

Se mai vorbește în raport despre discriminarea rasială, „vinătoarea de vrăjitoare” și alte frumuseți ale „modului de viață american”.

Acesta este viitorul în viziunea lui Lawrence Rockefeller. Un viitor pe măsura prezentului capitalismului american.

— Mămico, nu mai există oameni goi pe lume!

Desen de CIK DAMADIAN

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Tusea și junghiul la tratative

Între Anglia și Danemarca s-au desfășurat deunăzi tratative pe următoarea temă: oligarhia engleză să salveze agricultura daneză. Adică, să se cumpere în Anglia lactatele daneze care nu au căutare în Danemarca. Tratativele duceau poate la vreun rezultat, dacă Anglia n-avea și ea lactatele ei care n-au cumpărători, fiind și ele scumpe. Așa că tratativele s-au terminat cu următoarea rezoluție: s-a hotărît să se țină... alte tratative. Și cu asta, ajutorul englez acordat lactatelor daneze a luat sfîrșit. Parcă ar fi ajutor american.

Pictor cosmic

Pictorul abstracționist R. Vemino din Barcelona susține că el pictează cu viteză... cosmică. Așa, într-o zi, a pictat unul după altul 36 de tablouri. „Artistul” a declarat că ar fi în stare să „picteze” peste 10 000 tablouri pe an, dar nu găsește loc unde să le pună. De ce? Nu se găsesc în Spania destule lăzi de gunoi?

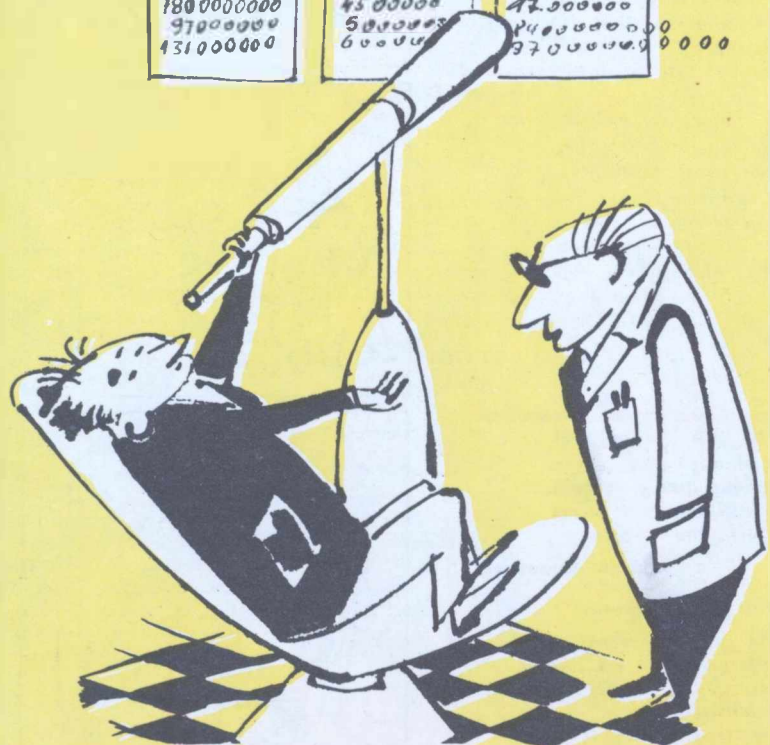
Excelențele lor șomerii

Ziarul londonez „Sunday Times” relatează că pe piața Londrei au apărut șomerii de înaltă clasă, ca: înalți demnitari din fostele colonii, polițiști, tot de acolo, guvernatori, viceguvernatori și tot felul de persoane care îi însoțesc. Ce fac aceștia la Londra? Să se înscrie la birouri de plasare n-are rost, pentru că posturile de guvernatori coloniali nu mai apar pe răboj. Să treacă la recalificare? Nici gînd! Ziarele relatează că toți aceștia „așteaptă”. Ce anume așteaptă, nu se precizează. Se bănuiește însă. Conform proverbului: vrabia mălai visează. În ce privește guvernatorii, pot să viseze cît poftesc, că tot au pus-o de mămăliță!

Pușcărie în libertate

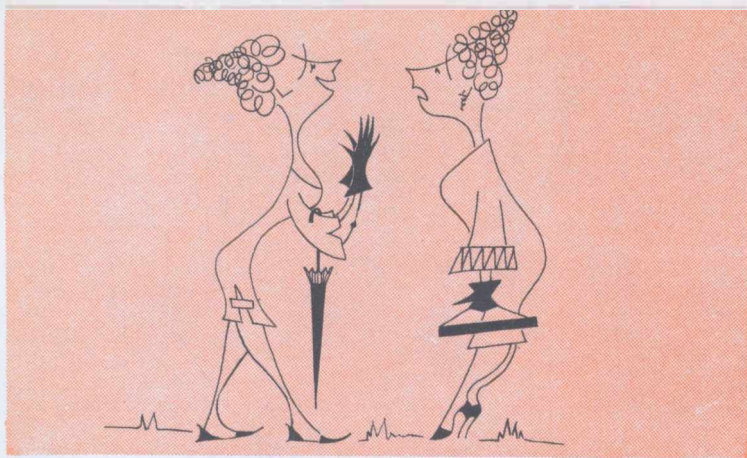
Cum trăiesc africanii ajunși la Paris? Răspunsul la această întrebare îl dă ziarul „Le Monde”, al cărui corespondent a găsit locuințe, cu peste 30 africani într-o cameră. Asemenea înghesuială nici în pușcărie nu se află. De-altfel, ziaristul apreciază că asemenea viață e curată pușcărie în libertate. Sau chiar mai rău. Asta e curată libertate în pușcărie...

Desen de A. LUCACI

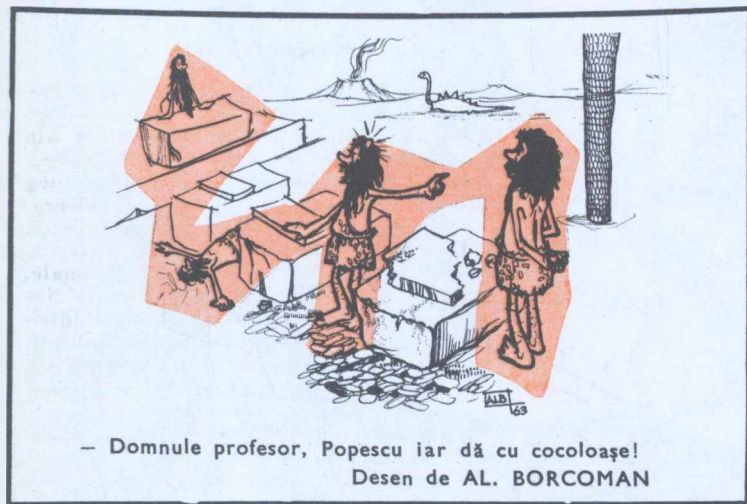
— Deh, la noi se lucrează cu cifre astronomice!
— De asta și vedem adeseori stele verzi!

— Gigel își ia motocicletă. Voi fi în al nouălea cer!
— Te cred! Cum conduce el...

Desen de L. LIVADARU

— Domnule profesor, Popescu iar dă cu cocoloașe!
Desen de AL. BORCOMAN

O CĂSNICIE DISTRUSA

Ieri, când am implinit 18 ani, m-am dus la tata și i-am declarat că mă însor cu Ecaterina, verișoara mea.

— Îți cer asentimentul patern.

— Îndată, mi-a răspuns. Dar spune-mi din ce vă veți întreține?

— Cum din ce? — am întrebat jignit, — eu am primit 57 de lei pentru un careu de cuvinte încrucișate de la „Știința Pionierului“, mai are și ea vreo 30 de lei în pușculiță, plus cei 20 de lei, bani de buzunar care mi-i dai mie...

— Ei, atunci m-am liniștit. Sint de acord să te însori cu ea, — dar cu o condiție.

— Știu! Vrei să spui că sintem prea tineri.

— Da' de unde!

— Sau te îndoiști de puterea dragostei noastre? — am întrebat înflăcărat.

— Cum m-aș îndoi? Condiția mea e doar ca în carnetul de elev să nu mai văd note mai mici ca 8, la matematică.

Oh, părinte prozaic! 8 la matematică! Ce condiție copilăroasă.

— Tată, îți bați joc de sentimentele mele, uiți că ai în fața

ta un om decis să-și întemeieze un cămin!

— Cum aș putea să uit? Dar dă-ți seama că nu te poți însura avînd note de 5 și 6 la matematici. Dacă rămii corigent? Îți promit că dacă iei media 8, atunci îți urc banii de buzunar la 25 de lei.

Am alergat la școală beat de fericire. Aveam tocmai ora de matematică. În timpul orei, firește i-am scris Ecaterinei, vestindu-i consimțămîntul părintesc. Profesorul a observat că scriu ceva. De altfel de mult îmi poartă el pică. M-a scos la tablă și a început să se intereseze ce părere am despre cotangentă. Caraghios. Să-ntrebi așa ceva pe un om cu soție, greutăți, mă rog, pe un cap de familie... Mi-a pus un trei.

Acum s-a dus media 8. În cel mai bun caz pot scoate media 5.

E clar. Tata s-a unit cu profesorul împotriva fericirii noastre conjugale. Ce păcat! Știi ce pereche potrivită eram? Amîndoi aveam media 7 la chimie și amîndoi ne făcusem ierbare...

p. conf. BOKOR PETRU
Elev, clasa a XI-a

Tase și conștiința

Conștiința: Școală-te băiețe, vreau să-ți spun ceva.

Tase: Mi-e un somn teribil, nu mă deranja.

Conștiința: Haide, lasă lenea, este important.

Tase: Ce-ar putea să fie chiar așa presant?

Conștiința: Ai atâtea lipsuri că mă-ngrijorezi,

Dar cu vechi tertipuri și le camuflezi.

Tase: Nu e just, stimato, faptul c-aș avea

Foarte multe lipsuri și m-aș eschiva.

Cîte-odată, poate am o mică vină

Că nu-ncep la vreme munca în uzină.

Conștiința: Vii tirziu.

Tase: N-aș crede, e o aparență.

Eu nu iau mecanic ora de prezentă;

Însă-n scurtă vreme ritmu-i refăcut.

Conștiința: Inclusiv procentul zilnic de rebut.

Tase: Eu lucrez în ritmuri foarte-accelerate

Și... mai dau rebuturi, altfel...

Conștiința: ...Ba se poate!

Dai fiindcă zilnic tragi

un chiul cumplit.

Tehnica modernă te-a cam depășit.

Tase: Este drept, dar faptul are un temei:

Cum să știu eu, Tase, înaintea ei?

Despre chiul... Eroare! Doar mă repliez

Și mă-ntind elastic, să mă... regrepez;

Însă după aceea sint ca nou născut...

Conștiința: Just! Însă te clatini, fiindcă vii băut.

Tase: Da, dar munca cere și-un... întăritor.

Conștiința: Nu vezi că te-nmoaie? Bei cam mulțisor!

Conștiința: Ce-ar fi să bei lapte?

Tase: Lapte? Ce-s copil? De la înfărcare am un

alt profi?

Conștiința: Mă cam iei, amice, în răspăr nișel

Chiar și cu colegii procedezi la fel;

Afășezi o gravă lipsă de respect,

Dai cu tipla lumii...

Tase: Nimeni nu-i perfect!

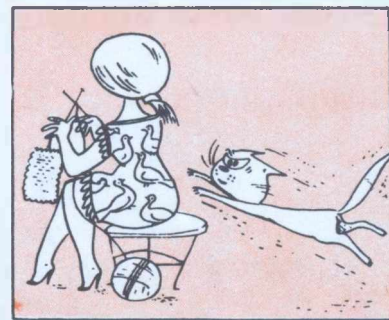
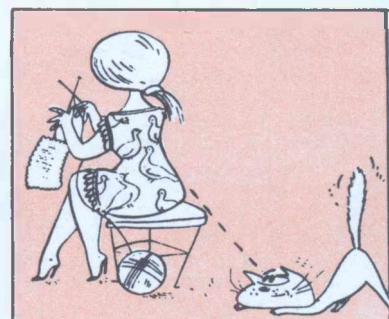
Conștiința: Bine, n cazul ăsta, fă și tu ceva;

O să-ți ningă-n plete și vei regreta.

Schimbă-te, vezi bine, vremile și-o cer.

Tase: M-am gîndit la asta, miine... cer transfer-

AL. COTROBI

Desen de S. ALEXANDRESCU

EPIGRAME ȘI EPITAFURI

Unui tînăr poet, care și-a dedicat volumul de poezii logodnicei sale

De-ți va citi volumul, fata,
Vei fi silit să-ți cauți alta!

Unei fete năzuroase

Să te jure Făt-Frumos
Cu cai albi și cu trăsură,
Tot aștepți, dar nu-n zadar,
Fiindcă-n schimb vremea te fură!

Miroea Munteanu
G.A.S. Spini

Epitaful unui pieton

Peste semaforul roșu
Am trecut intempestiv...
Acum stau și-mi fac reproșu
Că-s la „stop“... definitiv.

Epitaful unui motociclist

E performanță mare, sper:
Deși n-avui nici o rachetă,
M-am înălțat rapid la cer
Cu propria motocicletă.

Barbu Alexandru

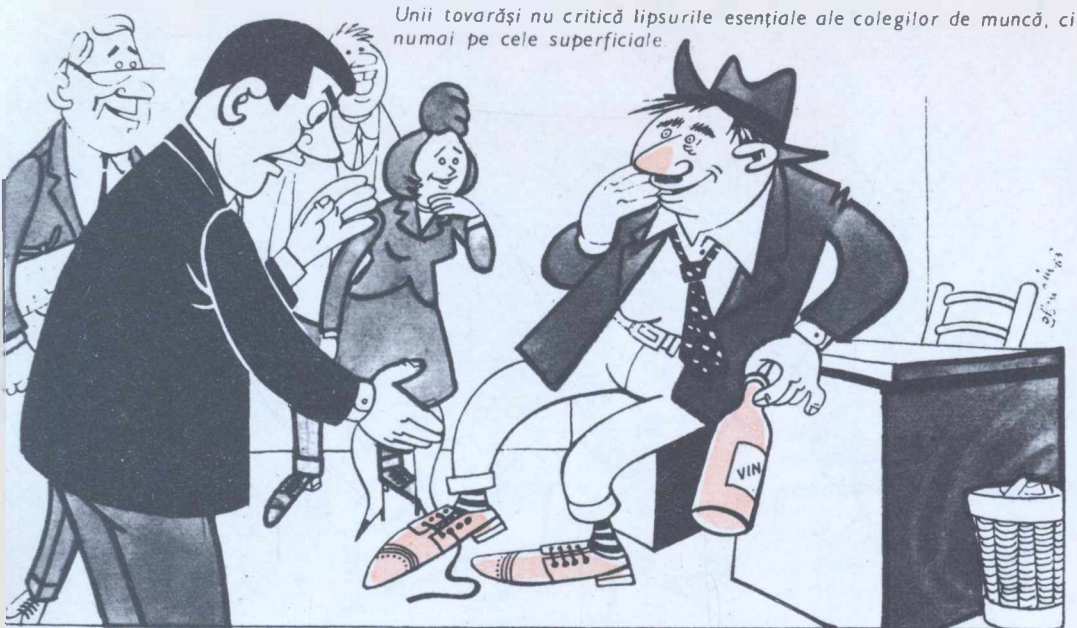
Epitaful unui birocrat

În viața lui de birocrat
Pe mulți cu vorba i-a purtat
Dar vai, cît de ingrată soartă
Îi este hărăzită-acum:
Pe-al veșniciei ultim drum,
Ca niciodată, alții-l poartă.

Gheorghe Chirilă — Vulcan

FĂRĂ CUVINTE

Unii tovarăși nu critică lipsurile esențiale ale colegilor de muncă, ci numai pe cele superficiale

— Priviți! E pentru a nu știu cîta oară cînd Popescu se prezintă la serviciu cu... șiretul dezlegat.

Desen de AL. CLENCIU

TRACTORIST NECORESPUNZĂTOR

— Ajunge, Ioane, nu mai da! Ajunge!
— Stai să-ți mai dau vreo două... pentru mine! Dacă mine... nu te vîd?

După ce s-a antrenat pe spinarea tovarășului său de muncă, tractoristul Tănase Ion de la S.M.T. Ploșor, regiunea Oltenia, care servește gospodăria colectivă din Piatra Seacă, spune satisfăcut:

— Uf!... Acum că mi-am pus musculatura la punct, să-i dau drumul!

Și conținuă să are pe cîmp, dar cu tot acest antrenament, arăturile tot necorespunzător le execută.

Alarmat de cele ce se petrec, șeful brigăzii l-a criticat pe tractoristul Tănase Ion pentru atitudinea sa agresivă față de tovarășii de muncă și atitudinea pasivă față de calitatea arăturilor.

Tănase Ion și-a potrivit mai bine șapca pe sprinceană și i-a răspuns șefului:

— Miine o să mă cauți!

Și, într-adevăr, a doua zi ia-l pe Tănase de unde nu-i! Scăpaseră tovarășii lui de pericol, dar scăpase și ogorul de tractorist.

— Nu l-ați văzut pe Tănase Ion? întrebă șeful echipei.

I-a răspuns un tractorist:

— Acum o jumătate de oră m-a învins la puncte, apoi a plecat.

— Și tractorul unde-i?

— Păi a plecat cu el!

Tănase a fost dat „dispărut de la muncă”. Pînă seara. Căci pe la apusul soarelui, hop că apare și el. Dar după felul cum venea tractorul, se părea că nu avea în rezervor benzină, ci țuică.

Abia au putut băieții să-l oprească din viteza cu care mergea pe trei cărări.

— Unde-ai fost, Tănase?

— Cum unde? Acasă! La bătrîna!

— La mama?

— Ei, mama! Țuică! Numai d-aia bătrîna am!

Ar fi cazul ca directorul S.M.T.-ului Ploșor să ia măsurile necesare împotriva acestui element care prea o face de oaie și de prune.

VALERIU FILIMON

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Sufla scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.29.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scintilei”

Mare NEPĂSARE

Să vezi ce s-a-ntimplat în bloc la mine:
De patru zile în continuare
Nu arde becul de pe scara mare
Și cei vizaiți nu mișcă. Ce rușine!

E drept că eu am fost acela, care
Cînd mi s-a ars un bec în dormitor,
L-am scos frumos, în chip de scamator,
Și l-am schimbat cu cel de la intrare.

Dar orișicît, prea mare indolență...
N-am mai văzut așa indiferență:
Rușine-administrației de bloc!

Nu vezi să urci la tine în odaie...
Și ce nevoie-ar fi de-un bec în loc!
Că mi s-a ars și-acela de la baie...

VICTOR HÎLMU

● RĂBOJUL URZICII ● RĂBOJUL URZICII

hrănirea iepurilor

Iepurii sînt de două feluri: de casă și ae cîmp.

Fie de casă, fie de cîmp, iepurii — pentru a putea crește bine și a se înmulți repede — au nevoie, în primul rînd, de o bună hrană.

Cu ce trebuie hrăniți iepurii de casă, se știe: cu foi de varză și alte zarzavaturi.

Pentru hrănirea iepurilor de cîmp, s-a aplicat o interesantă metodă la G.A.C. din comuna Bratovoiești, raionul Craiova.

Această gospodărie, plantînd anul trecut pomi fructiferi, a procedat astfel: n-a ales un loc corespunzător pentru stratificarea acestor pomi și nici n-a asigurat paza lor.

Rezultatul: 3000 de pomișori fructiferi au fost ...roși de către iepuri.

Paguba suferită de gospodărie: peste 15 000 de lei.

Și acum conducerea aleargă după două soluții: cum să recupereze paguba și cum să scape de răspundere.

Aleargă... după doi iepuri.

Mandat telegrafic

Din comuna Gura Sadului s-a expeditat — prin mandat telegrafic — suma de 200 de lei, cetățeanului Văduva Dumitru din comuna Turcenii de Jos, raionul Filiași.

Văzînd cetățeanul că, nici după o lună de zile de la expedierea mandatului telegrafic, nu-i sosesc banii, a făcut o reclamație la Direcția regională P.T.T.R. Oltenia.

În urma cercetărilor Direcției regionale, cetățeanul și-a primit în sfîrșit banii, iar funcționarii vinovați de neglijență (dirigințele Giurcă de la oficiul Gura Sadului, oficianța Penoiu Ștefania și telegrafista Roșu Nicoleta, ambele de la oficiul Filiași) și-au primit sancțiunile cîvenite.

Funcționarii neglijenți și-au primit sancțiunile repede: în 24 de ore.

Nu le-au fost expediate... telegrafic.

Birocrație contabilă

I.C.S. Hunedoara (serviciul financiar) a trimis uzinei „Magheru” din comuna Topleț, (raionul Orșova, regiunea Banat) următoarea scrisoare:

„Vă trimitem alăturat factura noastră originală nr. 294/1963 în valoare de 1 (un) leu, rugîndu-vă a ne expedia suma prin mandat poștal în contul 040.03.001 B. I. Hunedoara”.

Costul mărcilor poștale de pe plicul cu care a fost expeditată această factură de un leu și costul mandatului poștal pentru expedierea sumei de un leu, — fac, în total... mai mult de un leu.

Un serviciu financiar care emite o factură pentru o sumă de un leu dovedește spirit de economie.

O economie care nu face doi bani.

Scăpare din vedere

I. T. S. Iași a dat autocamionul „Steagul Roșu” nr. 50568-IS la reparat, la I.R.A. 4 Iași.

Dar cînd I.R.A. 4 Iași a înapoiat autocamionul reparat, l-a înapoiat... fără becurile de far și de bord.

Semnalîndu-i-se lipsa becurilor, I.R.A. 4 s-a justificat: A fost o mică scăpare din vedere.

Bine că nu s-a întimplat... invers. Dintr-o mică scăpare din vedere, ar fi putut înapoia numai... becurile, fără autocamion.

Regrete eterne

Cînd au aflat clienții magazinului „Alimentara” din str. Obșteului 13 (raionul 23 August) că responsabilul Pop Vasile și vînzătorul Tache Nicolae au fost înlocuiți, au regretat.

Erau niște oameni foarte originali: deschideau și închideau magazinul după cum li se năzărea, fără să respecte nici un orar — și erau foarte amuzanți: veneau la serviciu deseori beți și cînd îi înjurau pe clienți rosteau niște expresii foarte nostime.

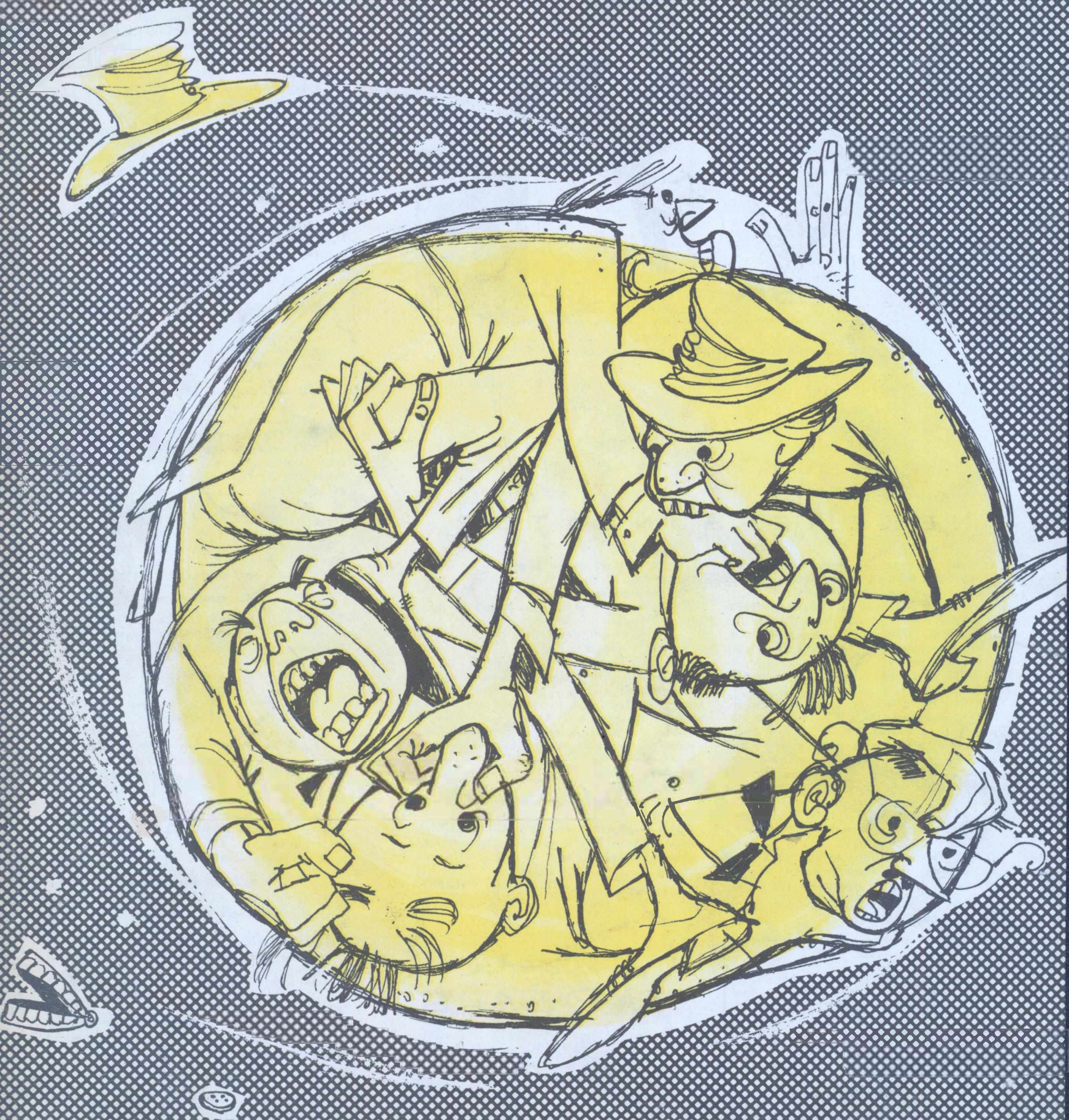
Dar, în urma sesizării „Urzicii”, cei doi au fost înlocuiți.

Cînd au aflat aceasta, clienții magazinului au regretat.

Au regretat că n-au fost înlocuiți mai de mult.

C.

Desen de EUGEN TARU

urzica

NR. 10 • 31 MAI • 1963